

PE URMELE VIEȚUITOARELOR

din Parcul Natural Văcărești

ghid ilustrat

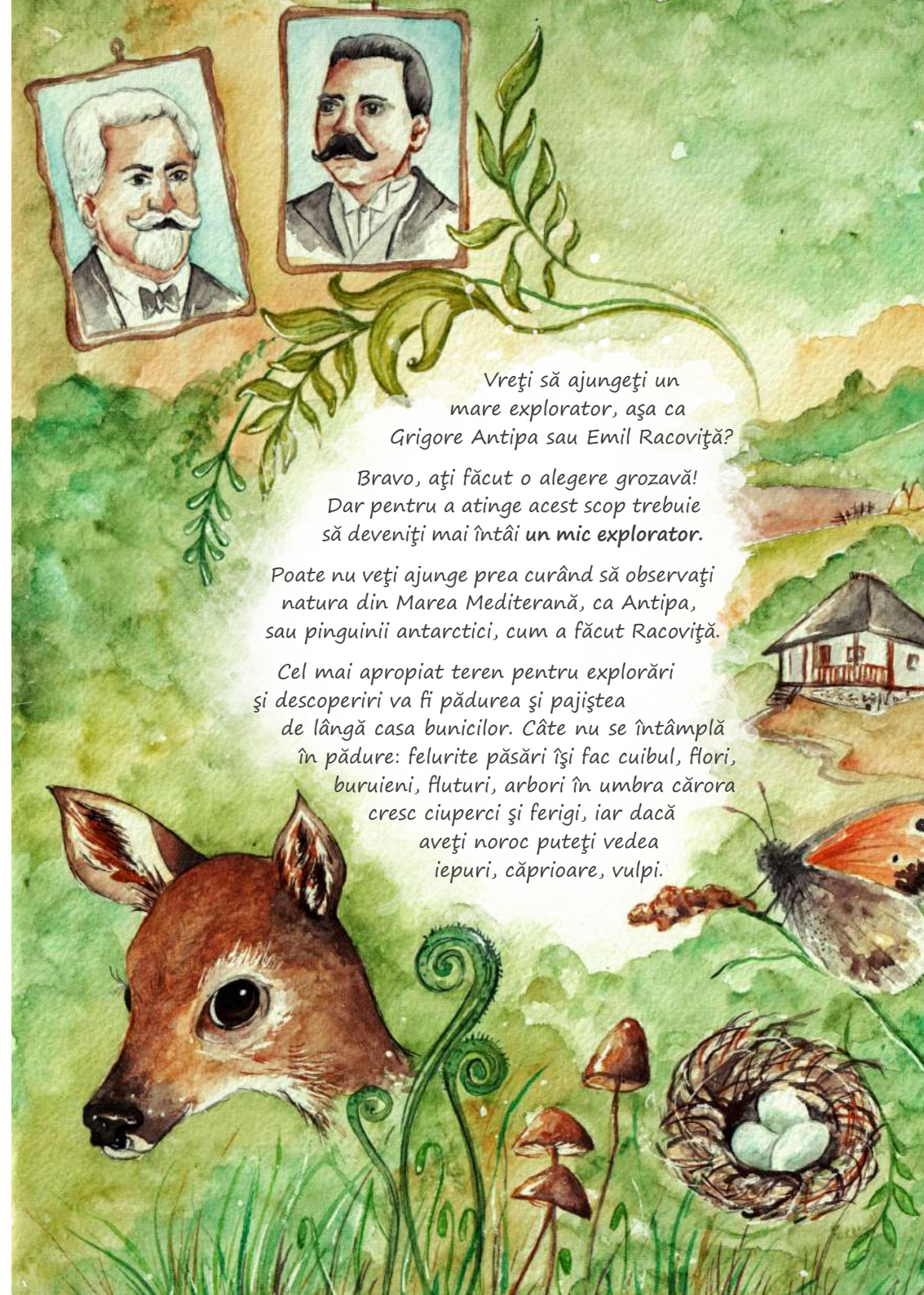

Material realizat de

cu sprijinul

LA FANTANA
vine la tine

Vreți să ajungeți un
mare explorator, așa ca
Grigore Antipa sau Emil Racoviță?

Bravo, ați făcut o alegere grozavă!
Dar pentru a atinge acest scop trebuie
să deveniți mai întâi un mic explorator.

Poate nu veți ajunge prea curând să observați
natura din Marea Mediterană, ca Antipa,
sau pinguinii antarctici, cum a făcut Racoviță.

Cel mai apropiat teren pentru explorări
și descoperiri va fi pădurea și pajiștea
de lângă casa bunicilor. Câte nu se întâmplă
în pădure: felurite păsări își fac cuibul, flori,
buruieni, fluturi, arbori în umbra cărora
cresc ciuperci și ferigi, iar dacă
aveți noroc puteți vedea
iepure, căprioare, vulpi.

A, nu aveți bunici unde să plecați în vacanță?

Există atunci parcul din cartier sau spații verzi în împrejurimile orașului unde mergeți cu părinții în excursii de sfârșit de săptămână. Și acolo putem observa tot felul de plante și animale, coțofene, vrăbii, rândunici, în lacuri vedem broaște dar și șerpi de apă, printre coroanele copacilor veverițele fac salturi acrobatiche...

A, nu aveți un parc prin apropiere iar părinții sunt prea ocupați să vă ducă în excursii?...Atunci ia faceți o expediție pe balcon: acolo, iată, de o vreme un păianjen își țese cu răbdare pânza. Dar câtă măiestrie depune în construcția asta! Ce tehnică de vânătoare are...

Natura există pretutindeni și un explorator adevărat nu se va plictisi niciodată, nicăieri.

Ce lipsește adesea este priceperea oamenilor de a observa și de a înțelege natura. Iar o astfel de pricepere se învață.

Unii cred că primul pas este să colecționeze viețuitoarele, să facă ierbare și insectare. Dar ce este un insectar altceva decât un cimitir unde nu se mai întâmplă nimic, unde culorile libelulei au pălit iar antenele lungi ale gândacilor-croitori au încremenit pentru totdeauna și nu mai scrutează ascunsul poienilor, în căutarea perechii sale? Ființele au un limbaj al lor pe care numai prin observare atentă și citirea cărții naturii îl putem învăța.

Pentru a observa mai bine, doar ochii nu sunt întotdeauna de ajuns. Aveți la dispoziție mijloace prin care puteți vedea mai mult: cu o simplă lupă admirăm celulele unei foi de ceapă sau solzii colorați ai unui fluture, cu o lupă binoculară mai puternică zărim universul de viețuitoare ce mișună într-o picătură de apă luată dintr-o baltă, cu un binoclu vom urmări zborul păsărilor. Iar la toate aceste accesorii putem atașa un aparat de fotografiat digital. Chiar cu unul simplu, nu prea scump, putem face fotografii bune sau chiar imagini video.

Vom avea alături determinatoare ilustrate pentru a putea recunoaște păsările, reptilele, amfibienii și alte viețuitoare.

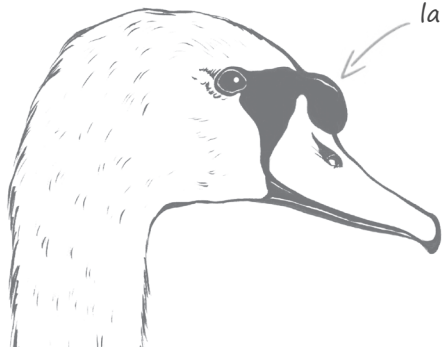
O școală minunată pentru toate acestea este chiar Parcul Natural Văcărești. Aici se ajunge foarte ușor, nu există dificultăți de acces și nici pericole. Lacurile și pajiștile parcului oferă un peisaj ce ne amintește de o deltă. Felurite specii de păsări brăzdează cerul sau cuibăresc printre trestii și pot fi bine observate din foisor sau observator. La malul apei vin țestoase, broscuțe și șerpi, în stuf și printre sălciile dese, bine ascunse, se află bizami, vulpi și chiar vidre.

Și, mai ales, se află aici profesori de natură care vă așteaptă cu bucurie!

Lebăda de vară

(Cygnus olor)

Una dintre cele mai mari păsări acvatice, cu o anvergură a aripilor ce depășește doi metri. Specia este inconfundabilă datorită penajului alb imaculat, a gâtului arcuit în formă de S și a ciocului roșu ce prezintă o umflătură neagră la bază. Preferă zonele umede cu vegetație bogată și stufărișuri, dar în același timp și cu mari suprafețe libere de apă.

Este parțial migratoare, unele populații alegând să plece spre sud în anotimpul rece, altele rămânând și peste iarnă.

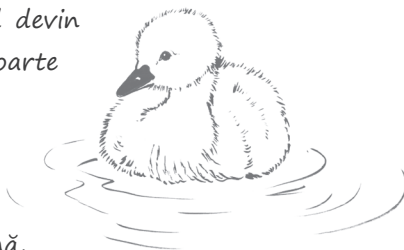
Nu cântă dar în zbor aripile produc un sunet destul de puternic, ce se aude de la distanță.

Construiește cuiburi masive utilizate ani la rând, amplasate de cele mai multe ori în stufăriș. Depune între cinci și opt ouă. După eclozare puii își urmează părinții, în compania cărora își petrec următoarele patru luni până când devin independenți, timp în care sunt apărați cu foarte mult curaj. Se cunosc cazuri în care lebedele au răsturnat bărcile celor ce s-au apropiat prea mult de cârdul de boboci.

Lebăda de vară este o specie monogamă, perechea odată formată putându-se menține pe întreaga durată a vieții.

În Parcul Natural Văcărești lebăda poate fi observată în zona lacurilor mari.

hrana este în general alcătuită din plante acvatice, colectate în apă de adâncime mică, prin scufundarea gâtului și a capului. Uneori preferă și mici gustări:

Notițele mele:

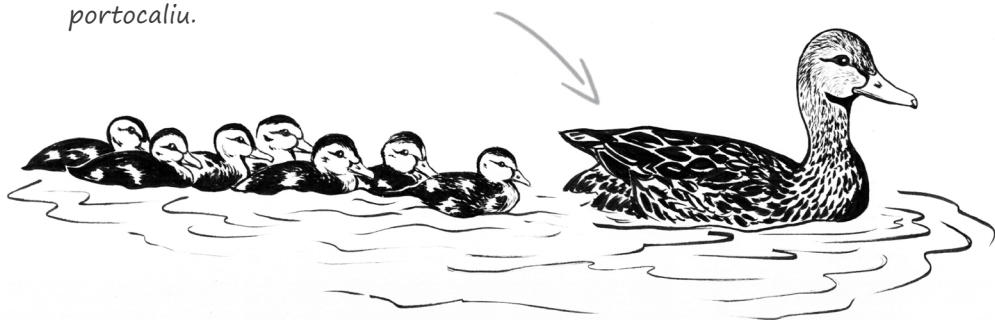
Cea mai mare pasăre din Văcărești

Rața mare

(*Anas platyrhynchos*)

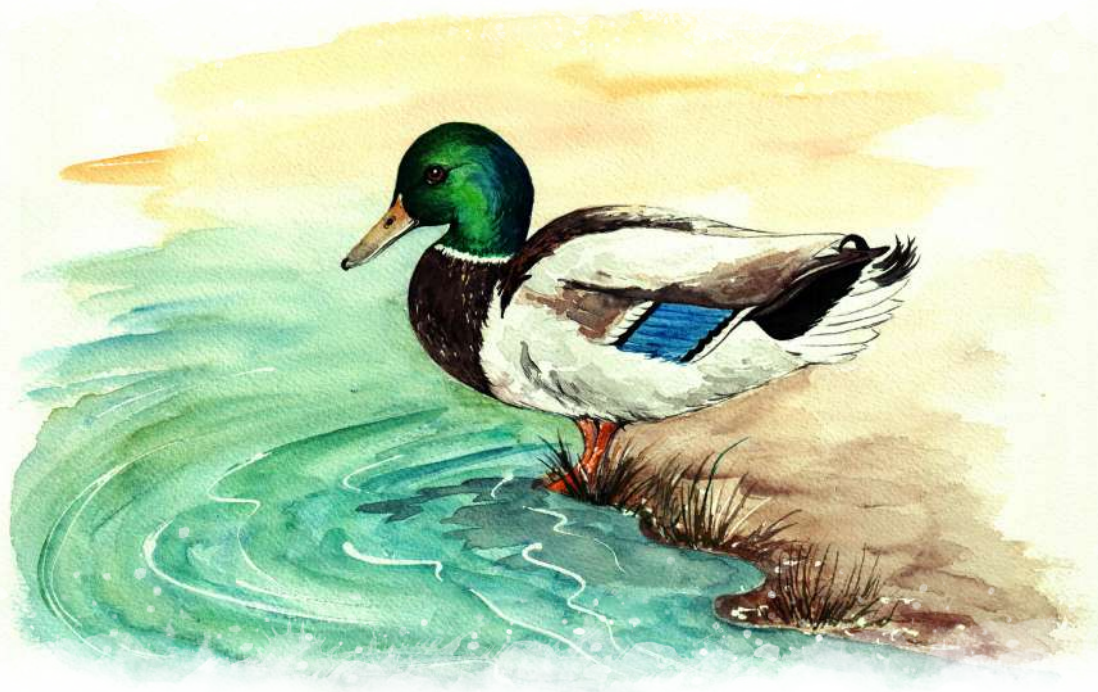
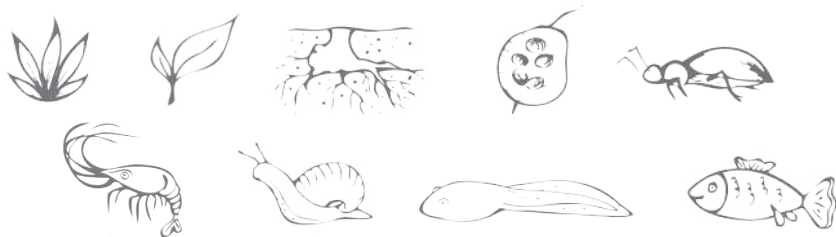
Această specie este strămoșul rațelor din gospodării sau crescătorii. Este o rață familiară, de dimensiuni mari ce preferă apele cu adâncime mică și bogate în vegetație.

Masculul este ușor de recunoscut datorită ciocului galben, capului verde metalizat, gulerului de culoare albă și pieptului cafeniu. Penajul femelelor este maroniu cu puncte închise la culoare iar ciocul este portocaliu.

Poate cuibări pe pământ în vegetație deasă, sub pietre, în scorburi, la baza tufelor sau în stufărișuri. Primavara depun chiar și paisprezece ouă verzi care sunt incubate timp de douăzeci și opt de zile. Puii sunt capabili să urmeze femela în apă imediat după eclozare și se pot hrăni singuri, dar depind de îngrijirea adultului până devin zburători, la vârsta de două luni.

Rața mare este omnivoră, hrana fiind constituită din:

Femelele sunt, de fapt, cele care emit clasicul măcăniț, masculii fiind mai tăcuți. Specia este predominant migratoare, dar multe populații sunt sedentare.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea pe majoritatea ochiurilor de apă.

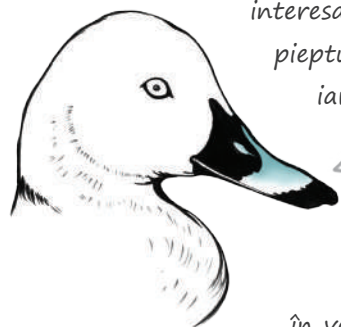
Notițele mele:

Bine cunoscuta rață sălbatică

Rața cu cap castaniu

(*Aythya ferina*)

Rața cu cap castaniu preferă lacurile dulci cu o suprafață de cel puțin câteva hectare, cu vegetație acvatică bogată, adânci și care sunt înconjurate de zone dense de stuf. Masculii sunt foarte interesanți colorați. Au capul și gâtul de culoare castanie, pieptul negru, spatele cenușiu, ochii roșii ca niște rubine iar pe cioc prezintă o bandă albastruie.

Femelele au capul gri iar penajul corpului este brun deschis.

Cuibul este amplasat în apropierea apei, pe sol, în vegetația deasă. Perioada de cuibărit se întinde de la jumătatea lunii aprilie până la mijlocul lunii iunie.

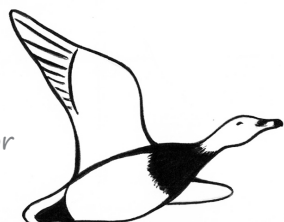
Ponta este formată din opt-zece ouă eliptice de culoare gri-verzuie, pe care femela le clocește timp de douăzeci și cinci de zile. Puii pot părăsi cuibul la câteva ore după ieșirea din ouă și sunt îngrijiți numai de către femelă.

În Parcul Natural Văcărești rața cu cap castaniu poate fi întâlnită în zona lacurilor mari.

siluetă în zbor

Hrana este obținută prin scufundări până la câțiva metri adâncime mai ales seara și dimineața și este compusă din insecte acvatice, crustacee mici și plante acvatice.

Notițele mele:

Un excelent scufundător

Rața roșie

(*Aythya nyroca*)

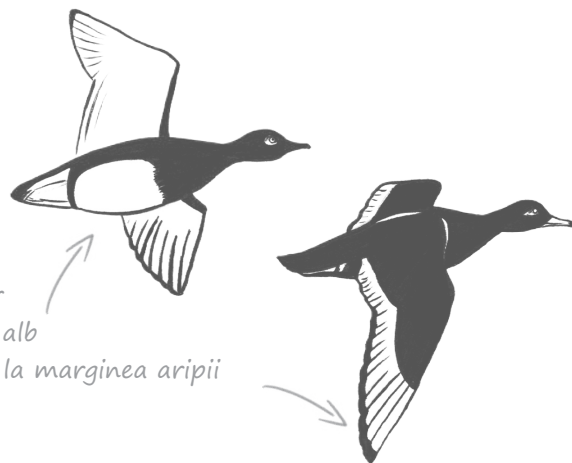
Rața roșie este printre cele mai rare și delicate specii de rațe din România. Masculii sunt ușor de recunoscut după penajul roșu închis de pe cap, gât și lateralele corpului și ochii de culoare albă. În zbor prezintă o dungă deschisă evidentă pe întreaga lungime a aripilor. Populează bălțile cu vegetație acvatică abundentă care au zona marginală acoperită cu stuf.

Specia este în general oaspete de vară, majoritatea populațiilor petrecând iarna în Africa și în Peninsula Arabă.

Cuibul este amplasat în apropierea apei și este construit de obicei din fragmente de stuf. Cuibărește de la mijlocul lunii aprilie până la jumătatea lunii iunie. Depune opt-zece ouă din care ies pui după aproximativ douăzeci și cinci de zile. Bobocii sunt capabili să își urmeze părinții încă din primele clipe de viață și devin zburători după o perioadă de două luni.

În interiorul Parcului Natural Văcărești rața roșie poate fi observată în special pe lacurile estice.

siluetă în zbor:
se recunoaște ușor
după abdomenul alb
și dunga neagră de la marginea aripilor

Hrana este procurată direct de la suprafața apei sau prin scufundări și este compusă în principal din plante acvatice, la care mai adăugă pentru gust și crustacee, insecte, moluște și pești.

Notițele mele:

Una dintre cele mai frumoase rațe

Cormoranul mic

(Microcarbo pygmeus)

Cea mai delicată dintre speciile de cormorani europene, cormoranul mic este adaptat climatului cald și apare în habitatele cu apă dulce situate de-a lungul Dunării. Spre deosebire de rudele sale, coloritul corpului este maroniu, capul este mai mic iar coada proporțional mai lungă. Preferă zonele de lăcuș mare de apă, a cărei adâncime nu depășește doi metri, și arbori mari în apropiere.

Hrana este procurată prin scufundări la sfârșitul cărora se așează negreșit pe diferite suporturi pentru a se usca, precum ceilalți cormorani, ei neavând glanda cu grăsime ca celelalte păsări acvatice.

poziție de uscare

Consumă în principal

Ocazional mănâncă și crustacee, lipitori sau insecte mari.

Zboară cu bătaie de aripi dese, intercalate cu scurte planări.

Cuibăresc în colonii mixte, cu diferite specii de stârci, egrete, lopătări și țigănuși.

Cuiburile sunt instalate în arborete dense sau arbuști, pe crengi sau în stufăriș des. Foarte rar este observat cuibărind și solitar.

Depun între trei și șapte ouă în lunile mai-iunie, incubația fiind realizată atât de femelă cât și de mascul, pe o durată de treizeci de zile.

În Parcul Natural Văcărești cormoranii mici pot fi văzuți mai ales în jurul insulelor.

Notițele mele:

Cu penele la uscat - ușor de recunoscut după poziția caracteristică pentru uscatul penelor.

Stârcul pitic

(Ixobrychus minutus)

Pasăre sfioasă, stârcul pitic este un oaspete de vară la noi în țară, mai greu de reperat datorită modului de viață retras în stufărișuri. Este ușor de identificat însă în zbor în primul rând pe baza dimensiunii apoi a contrastului dintre petele deschise de pe aripi și spatele întunecat.

Femela depune în a doua parte a lunii mai cinci-șapte ouă de culoare albicioasă cu tentă albastruie iar incubația este asigurată de ambii părinți. După douăzeci de zile puii eclozează și rămân în cuib o perioadă de o săptămână, fiind hrăniți cu insecte, lipitori și mormoloci. După părăsirea cuibului, ei rămân lângă acesta, cerând hrană de la părinți. La aproximativ o lună de la ieșirea din ou devin zburători și își pot procura mâncarea singuri.

poziție de camuflare

Sosește în locurile de cuibărit la începutul lunii aprilie. Spre deosebire de alți stârci, atunci când este deranjat preferă să se depărteze prin alergare sau să rămână nemișcat ca o statuie în stuful dens, cu gâtul și capul îndreptate în sus, unde cu greu poate fi detectat.

Se hrănește cu pești, amfibieni și insecte, păianjeni, moluște, crustacee, dar și reptile sau păsări mici.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea vânând sau zburând în zona lacurilor mai mici.

Notițele mele:

Un bătlan “mare” cât un porumbel

Stârcul de noapte

(*Nycticorax nycticorax*)

Această specie este, spre deosebire de rudele ei, foarte activă după lăsarea întinericului, când începe să se hrănească la marginea stufărișurilor, în apele puțin adânci. În timpul zilei poate fi observat odihnindu-se în copaci, fiind ușor de recunoscut după corpul robust și penajul colorat în albastru închis și gri. Picioarele sunt galbene iar ochii de un roșu aprins.

Stârcul de noapte este un oaspete de vară ce revine la sfârșitul lunii martie sau începutul lunii aprilie și care cuibărește în principal în sălcii dar și în stufăriș. La construcția cuibului participă atât masculul cât și femela.

La sfârșitul lunii aprilie femela depune două sau trei ouă verzi-albastrii, care sunt clocite de către ambii adulți timp de trei săptămâni. Puii sunt hrăniți până devin independenți la vârsta de două luni. Părinții nu își recunosc întotdeauna proprii pui, hrănind astfel și juvenili din cuiburile vecine dacă aceștia cer insistent de mâncare.

În Parcul Natural Văcărești stârcii de noapte preferă bălțile înconjurate de arbori, situate pe latura vestică.

Hrana este alcătuită în special din pești de talie mică, la care se adaugă și amfibieni, reptile, lipitori, și diverse insecte, este capturată cu o lovitură rapidă a ciocului, după o lungă pândă în care pasărea stă complet nemișcată.

Notițele mele:

“Pescarul cel răbdător”

Stârcul roșu

(Ardea purpurea)

Pasăre de talie mare, cu cioc lung și o anvergură a aripilor de până la o sută patruzeci de centimetri. Penajul capului și al gâtului este maroniu-roșcat iar cel al spatelui este de culoare gri. Prezintă o dungă caracteristică neagră și subțire pe marginile gâtului.

Populează bălțile și mlaștinile cu stufărișuri dese și porțiuni libere de apă cu adâncime mică. Stârcul roșu este o specie migratoare, putând fi observat între sfârșitul lunii martie și octombrie. Iernează pe continentul african.

Se hrănește mai ales cu pești și broaște dar nu refuză puii altor specii de păsări și nici șoarecii.

Așteaptă nemișcat, în ochiurile de apă lipsite de vegetație și săgetează prada cu o lovitură foarte precisă de cioc. În perioada cuibăritului, când puii necesită mai multă hrană, pot fi văzuți vânând și în zone deschise precum pajiștile.

Cuibăresc de obicei în stufărișuri dense, cu apă permanentă, în apropierea coloniilor altor specii de stârci. Cuibul este construit de ambii părinți, din stuf și crengi. Femela depune între trei și cinci ouă din care ies pui în aproximativ o lună. Aceștia sunt hrăniți de părinți până la șaiszeci de zile, când devin independenți.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea în cordoanele de stuf din jurul marilor lacuri.

Notițele mele:

Cel mai rar stârc

Corcodelul mare

(Podiceps cristatus)

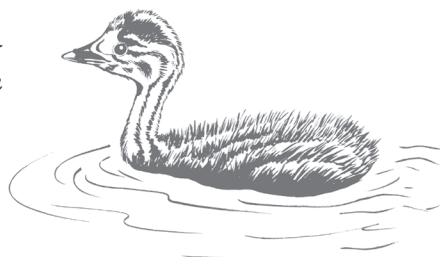
Cea mai mare specie de corcodel de la noi, apropiat în dimenisuni unei rațe, având lungimea de aproximativ cincizeci de centimetri. Primăvara prezintă două moțuri negre pe cap și un guler mare de culoare ruginie. Gâtul este lung și subțire iar spatele cafeniu închis.

Se întâlnește într-o mare varietate de habitate acvatice preferând apele cu vegetație bogată și o suprafață mare a luciului de apă. Este o specie parțial migratoare, în timpul iernilor deplasându-se către lacuri cu deschidere mare, unde apa nu îngheață. Corcodeii sunt puțin activi la suprafața apei, dar foarte buni scufundători și înotători.

Jocurile nuptiale sunt spectaculoase și deosebit de complexe, implicând curățarea penelor, scuturarea capului și prezentarea materialului pentru cuib.

Depun între trei și șase ouă într-un cuib alcătuit din plante acvatice plutitoare și ancorat de vegetație.

Puii înoată și se scufundă încă din prima zi, fiind îngrijiți până la vârsta de trei luni. Deseori puii pot fi purtați pe spate de către părinți, iar în caz de pericol se pot scufunda împreună.

Se hrănesc cu pești de talie medie sau mică și nevertebrate acvatice după care se pot scufunda timp de un minut și până la adâncimea de șase metri.

În Parcul Natural Văcărești corcodeii pot fi observați pe marile lacuri.

Notițele mele:

Scufundări cu puii în spinare

Eretele de stuf

(*Circus aeruginosus*)

Pasăre răpitoare de talie mare, cu anvergura aripilor de până la un metru și jumătate. Masculii au penajul de pe abdomen de culoare roșcată și pieptul brun cu striții longitudinale, iar vârful aripilor de culoare neagră. Femelele sunt uniform colorate având penajul brun închis și capul gălbui.

Habitatul ideal pentru cuibărit este reprezentat de stufărișurile extinse din jurul bazinelor acvatice.

Ritualul nupțial este impresionant: masculul zboară în cercuri deasupra teritoriului de cuibărit, după care coboară spre pământ, efectuând rostogoliri în aer. Adeseori femela îl însoțește în zbor și atunci se rostogolesc împreună cu ghearele împreunate. Cuibul este ascuns în stufăriș și construit de către femelă din crengi, captușit cu iarbă. În a doua jumătate a lunii aprilie depun între trei și opt ouă pe care le clocesc ambii părinți timp de aproximativ o lună. Puii sunt îngrijiți exclusiv de către femelă, pe care masculul o aprovizionează cu hrană. Devin zburători la aproape patruzeci de zile dar rămân în apropierea părinților încă o lună, după care devin independenți.

Specie parțial migratoare, iernează în Africa și sudul Europei. Consumă în principal animale de mărime medie, de exemplu lișițe, rațe, bizami. Dar se poate hrăni și cu broaște, insecte mai mari, sau pești. Vânează zburând la o înălțime cuprinsă între doi și șase metri, plonjând brusc atunci când identifică prada.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea zburând mai ales în jumătatea sudică.

Notițele mele:

Cea mai mare pasăre de pradă din parc

Șoimul rândunelelor

(*Falco subbuteo*)

Oaspete de vară cu siluetă grațioasă și penaj caracteristic albastrui pe spate, pulpe roșiatice, piept și abdomen puternic striat, obraji albi și o “mustață” neagră pronunțată.

Trăiește în zonele joase, deschise, cu pâlcuri de arbori aflate în apropierea apelor. Perechile folosesc cuiburile abandonate de alte păsări ca de exemplu porumbei, ciori, coțofene sau stârci.

Vânează în zbor atacând stolurile de drepnele, lăstuni sau rândunele ce se hrănesc desupra apei, dar cum goana aeriană spectaculoasă și extrem de rapidă între prădător și pradă se sfârșeste deseori cu victoria celei din urmă, șoimii se orientează către multitudinea de libelule prezente pe care le consumă în aer.

Este o specie monogamă, perechea păstrându-se mulți ani la rând. Partenerii au ritualuri nuptiale aeriene, în care masculul îi pasează femelei hrana din zbor.

Depun în general trei ouă în luna iunie, care sunt clocite de ambii parteneri. Incubația durează o lună de zile. Puii părăsesc cuibul după treizeci și patru de zile, dar depind de mâncarea adusă de către cei doi părinți pentru încă cinci săptămâni.

În Parcul Natural Văcărești șoimii vânează în special deasupra lacurilor.

Notițele mele:

“Spaima libelulelor”

Vânturelul roșu

(Falco tinnunculus)

Răpitoare sedentară de talie mică, vânturelul roșu este una din cele mai adaptabile păsări de pradă, întâlnindu-se din vârful munților până în centrul marilor orașe. Masculul are capul colorat în albastru-cenușiu iar pe coadă o bandă neagră lată. Capul femelei este maro iar coloritul spatelui ceva mai șters decât al masculului.

Este o specie monogamă ce poate cuibări în crăpături sau în găuri din ziduri, în cuiburi vechi de coțofene sau ciori, inclusiv în cuiburile artificiale special amplasate.

Perioada de cuibărit se întinde din aprilie-mai până în august iar ponta este formată de regulă din maximum șase ouă, pe care le clocește mai ales femela, dar și cu ajutor din partea masculului. Puii ies din ouă după douăzeci și cinci de zile și părăsesc cuibul după alte treizeci și două de zile, dar rămân cu părinții pentru încă o lună.

Hrana este compusă din rozătoare, reptile și insecte mari, pe care le capturează după ce le urmărește zburând pe loc la înălțime într-o postură tipică, cu coada desfăcută. Poate vedea radiațiile ultraviolete reflectate

de picăturile de urină care marchează traseele șoarecilor, localizându-i astfel cu mare eficiență.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate observa vânând deasupra terenurilor deschise.

Notițele mele:

Maestrul zborului la punct fix

Găinușa de baltă

(*Gallinula chloropus*)

Pentru o pasăre atât de colorată, cu cioc și frunte roșie, cap gri-albăstrui, spate maroniu și picioare galben-verzui, găinușa de baltă nu este chiar așa de ușor de localizat. Evită în general locurile expuse iar dacă se simte în pericol înoată rapid cu mișcări ritmice ale capului către adăpostul stufului.

Este activă ziua, pe care și-o petrece hrănindu-se la suprafața apei. În principal este sedentară, dar unele populații pot migra, fiind o specie vulnerabilă la condițiile de îngheț. În cazul în care migrează, revine în zona de cuibărit în luna februarie, de unde pleacă spre sud în septembrie.

În general, perechile sunt monogame, iar legătura dintre parteneri poate dura mai mulți ani. În timpul ritualului nupțial, masculul înoată către femelă cu ciocul scufundat în apă și îi oferă acesteia diferite plante acvatice.

Cei doi construiesc un cuib în formă de cupă și își apără teritoriul cu agresivitate. Ouăle sunt depuse la mijlocul lunii martie. Părintii clocesc pe rând ponda formată din până la nouă ouă. Incubația durează douăzeci și două de zile. Ambii parteneri hrănesc puii până când aceștia devin independenți, la o lună și jumătate de la eclozare. Pot scoate două rânduri de pui pe an.

În Parcul Natural Văcărești găinușele de baltă se pot vedea la marginea stufului de pe majoritatea lacurilor.

Notițele mele:

O prezență discretă

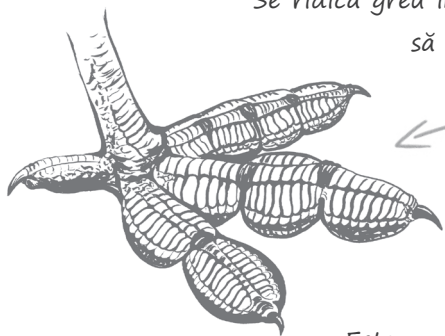
Lișița

(*Fulica atra*)

Lișița are un aspect inconfundabil datorat penajului negru-cenușiu care contrastează cu albul ciocului și al frunții.

Primăvara, în timpul perioadei de reproducere au loc dispute violente pentru teritorii, în care păsările se amenință cu pieptul adâncit în apă, apoi lovesc intrusul cu picioarele dând în același timp din aripi pentru a-și menține echilibrul. Este o specie sedentară, iarna formând stoluri destul de mari dar relativ pașnice în comparație cu luptele teritoriale pe care le manifestă în timpul sezonului de reproducere.

Se ridică greu în aer și înainte de a decola este nevoită să alerge destul de mult pe suprafața apei.

picioarele lișiței seamănă cu niște mici bărcuțe gonflabile, care o ajută să "alerge" pe apă

Specie monogamă, extrem de teritorială în sezonul de împerechere.

Este agresivă atât față de reprezentanții propriei specii, cât și față de alte specii.

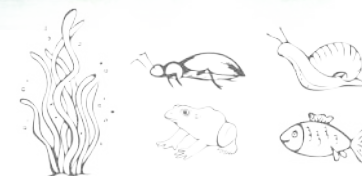
Cuibul este de forma unei movile și este alcătuit din frunze de trestie. La mijlocul lunii martie femela depune între șase și zece ouă cu aspect pătat. Ambii părinți clocesc pe rând ponta timp de douăzeci și patru de zile. Cei doi au grijă de pui până când aceștia devin independenți, la circa două luni de la eclozare.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia poate fi întâlnită pe toate lacurile.

Se hrănește cu plante acvatice, insecte, moluște, amfibieni sau pești.

Pentru a-și procura hrana, lișițele se scufundă dar revin rapid la suprafața apei datorită flotabilității ridicate. Spre deosebire de rațe, de exemplu, își aduc hrana la suprafață înainte de a o consuma, astfel putând apărea cazuri de furturi de mâncare între indivizi și noi motive pentru luptă.

Notițele mele:

Păsărea care fugă pe apă

Pescărușul cu picioare galbene

(*Larus michahellis*)

Clasicul pescăruș asociat cu vacanțele la malul mării, numit mai demult și pescărușul argintiu. Însă în ultimii ani aceasta specie a colonizat Bucureștiul unde cuibărește pe acoperișurile blocurilor!

Adulții se recunosc după dimensiunile mari, penajul gri cu alb, picioarele galbene și pata roșiatică aflată pe ciocul gălbui.

Păsările tinere aflate în primii ani de viață arată complet diferit și chiar duc cu gândul la altă specie: picioarele sunt roz, corpul este maroniu iar ciocul închis la culoare.

Este o specie sedentară care cuibărește în lunile martie–aprilie când femela depune între unul și trei ouă, existând o singură pontă pe an. Incubația durează aproximativ o lună, iar juvenilii ajung zburători la vârsta de patruzeci de zile de la eclozare, timp în care stau în preajma cuibului, fiind hrăniți și apărați de către cei doi părinți.

Pe durata sezonului rece formează aglomerări de zeci și chiar sute de indivizi.

pui de pescăruș
cu picioare galbene

În Parcul Natural Văcărești pescărușii pot fi observați îndeosebi pe lacurile mari.

Nu este deloc mofturos la mâncare și, deși hrana de bază era constituită din pești, consumă orice este comestibil găsit în apă, pe maluri, pe străzi, pe terenurile agricole și chiar în rampele de deșeuri, de la insecte, ouăle altor păsări, hoituri și până la fast-food.

Notițele mele:

Mare, gălăgios și pofticios

Pescărușul râzător

(*Chroicocephalus ridibundus*)

Acesta este un pescăruș de talie mică ce poate fi întâlnit mai ales în perioadele de pasaj și iarna, când poate forma aglomerări impresionante. Se recunoaște după aspectul mai delicat, ciocul și picioarele roșiatice sau vișinii și desenul întunecat

de pe cap care, în cea mai mare parte

a anului, este de forma unui

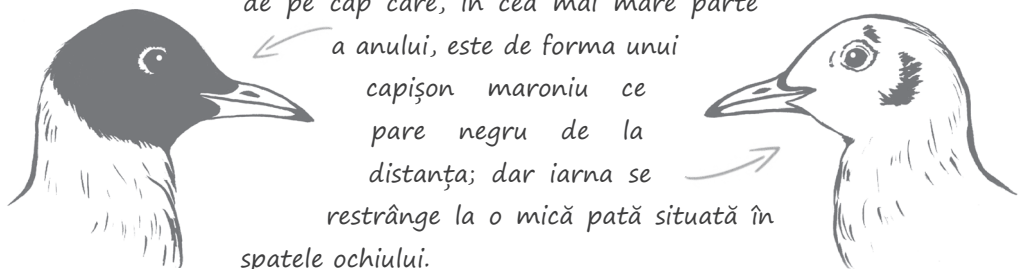
capșon maroniu ce

pare negru de la

distanță; dar iarna se

restrânge la o mică pată situată în

spatele ochiului.

Specia este sedentară și cuibărește în principal în zonele umede superficiale, inundate temporar, cu vegetație înaltă. Alcătuiește colonii pe malul râurilor lent curgătoare și lacurilor. În timpul sezonului rece vizitează terenuri arabile, parcuri, stații de epurare, rezervoare de apă și înnoptează pe malurile lacurilor.

Cuibul este unul foarte simplu, amplasat pe sol sau între plante. Cele două sau trei ouă sunt clocite atât de femelă cât și de către mascul timp de douăzeci și cinci de zile. Puii încep să se îndeparteze de cuib la vârsta de zece zile și îl părăsesc definitiv după aproape cinci-șase săptămâni, când deja știu să zboare. În toată această perioadă sunt apărați și hrăniți de către ambii părinți. O pereche scoate un singur rând de pui pe an.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea mai ales pe lacurile estice.

Se hrănește în diferite habitate, în principal cu hrană de origine animală. Prefera mici nevertebrate și pestișori, dar nu refuză hrana de origine vegetală și nici hoiturile.

Notițele mele:

Păsărea cu două fețe

Chirighița cu obraz alb

(*Chlidonias hybrida*)

Pasăre de talie medie asemănătoare unui pescăruș, cu deschiderea aripilor de până la șaiszeci de centimetri. Ușor de recunoscut după "șapca" neagră care contrastează cu obrazii imaculați și coloritul cenușiu închis al corpului. Specia preferă pentru reproducere zonele acvatice cu adâncime mică și bogate în vegetație.

Chirighița este oaspete de vară, sosind din cartierele de iernare situate în Africa și în jurul Mării Mediterane, începând cu a doua jumătate a lunii aprilie.

Este monogamă și teritorială. Formează colonii monospecifice de până la o sută de perechi, cu distanță de câțiva metri între cuiburi.

Cuibul este construit din bucăți de plante și este așezat pe vegetația plutitoare în zonele în care apa

are o adâncime mai mică de un metru.

Femela depune doua-trei ouă la sfârșitul lunii mai sau în prima parte a lunii iunie. Incubația este asigurată de ambii

parteneri și durează în jur de douăzeci de zile.

Puii devin zburători la aproximativ o lună de la ieșirea din ou.

În Parcul Natural Văcărești chirighițele pot fi văzute zburând peste majoritatea zonelor în perioada de cuibărit.

Planează pe loc, fluturându-și aripile în urmărirea prăzii.

Hrana este compusă din insecte, pești de talie mică și amfibieni.

Notițele mele:

Colonia de cuiburi plutitoare

Porumbelul gulerat

(Columba palumbus)

Cel mai mare dintre porumbeii de la noi, această specie timidă este adaptată zonelor împădurite. Se deosebește de porumbeii domestici sălbaticiți din orașe prin dimensiunile mai generoase, pata albă de pe gât și dungile prezente pe aripi când pasărea se află în zbor.

Cuibul nu este foarte complicat și este alcătuit din crengi și căptușit la interior cu frunze și fire de iarbă. Femela depune două ouă de a căror incubare se ocupă însă ambii părinți timp de două săptămâni.

Puii au un aspect destul de comic și sunt hrăniți atât de femelă cât și de către mascul.

În primele zece zile primesc doar așa numitul lapte de porumbel, o substanță hranitoare secretată de gușă.

pui de porumbel gulerat

Apoi, până la vârsta de cinci săptămâni, când devin zburători, primesc și muguri sau diferite insecte. O pereche poate scoate două sau chiar trei rânduri de pui într-un an.

Hrana este predominant de origine vegetală și este procurată atât de pe sol cât și din coronamentul arborilor. Consumă fructe, semințe, muguri, flori, frunze verzi la care ocazional se mai adaugă și melci, omizi, sau râme.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate observa mai ales în zonele cu pâlcuri de arbori.

Notițele mele:

Adevăratul porumbel sălbatic

Cucul

(*Cuculus canorus*)

Pasăre de talie medie, comparabilă cu un porumbel, având o anvergură a aripilor ce poate ajunge la șaizeci de centimetri. În zbor femelele pot fi confundate cu niște șoimi datorită coloritului ruginiu, iar masculii cu ulii din cauza culorii cenușii. Populează o mare diversitate de habitate, de la păduri de foioase și până la stufărișurile situate pe malurile bazinelor acvatice.

Cucul este un oaspete de vară care iernează în Africa și este mai des auzit decât observat. Zborul este drept, cu bătaii rapide ale aripilor, planând înainte de a se așeza.

Este o specie parazită, femela depunându-și ouăle în cuiburile altor păsări. Clocitul și creșterul puilor sunt lăsate în seama părinților adoptivi. Printre speciile gazdă preferate se numără codobatura albă, măcăleandru, muscarul sur, silvia de câmp, lăcarul mare și lăcarul de stuf. Femela urmărește cuibul care aparține speciei gazdă agreate de ea, așteaptă până când ouăle sunt în stadiul potrivit și atunci

scoate unul din ele, înlocuindu-l cu al ei. La eclozare puiul de cuc își îndepărtează rapid concurența, împingând ouăle și puii până când aceștia cad din cuib, astfel beneficiind de îngrijirea exclusivă a părinților adoptivi.

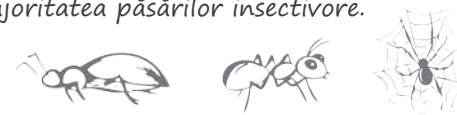
pui de cuc hrănit de părinte adoptiv

În Parcul Natural Văcărești cucii pot fi văzuți zburând peste majoritatea zonelor în perioada de cuibărit.

Se hrănește cu insecte, păianjeni și omizi, în special cu cele păroase care sunt evitate de majoritatea păsărilor insectivore.

Notițele mele:

Un părinte mai comod

Drepneaua neagră

(Apus apus)

Deseori confundate cu râdunele alături de care uneori zboară în stoluri gălăgioase, drepnele se deosebesc de acestea prin dimensiunile mai mari, forma de seceră a aripilor lungi și înguste, spatele maroniu și gușa albă.

Sosesc din Africa la noi relativ tarziu, spre sfârșitul lunii aprilie sau începutul lunii mai și pleacă înapoi în luna august.

Vânează mici insecte zburătoare de obicei în stol și la înălțimi considerabile astfel că rar avem șansa să le observăm detaliile, dar deasupra lacurilor mici pot coborî uneori foarte mult. Majoritatea vieții și-o petrec în zbor, picioarele putând fi folosite exclusiv la agățarea de suprafețe verticale, nefiind deloc potrivite pentru mers. Astfel împerecherea, hrănirea și inclusiv somnul se desfășoară în aer.

Sunt o specie colonială și monogamă, o pereche putând reveni în același loc de cuibărit chiar și cincisprezece ani la rând.

Cuibul este amplasat într-o mică deschizătură sau crapătură a clădirilor mai înalte, fiind căptușit cu diferite resturi vegetale sau pene pe care le culeg din zbor, apoi le umezesc cu salivă amestecată cu praf, formând o masă compactă. Femela depune două-trei ouă albe, mate, de formă eliptică, la un interval de câteva zile unul față de celălalt. Clocitul este asigurat, pe rând, de către ambii părinți timp de trei săptămâni. Puii sunt dependenți de hrana adusă de către părinți până la patruzeci și două de zile.

Odată ce și-au luat zborul, tinerele drepnele își vor petrece următorii trei ani zburând fără întrerupere până vor cuibări și ele la rândul lor. Perechea scoate un singur rând de pui într-un an.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea vânând desupra tuturor lacurilor.

Notițele mele:

O viață petrecută în aer

Mărăcinarul mare

Saxicola rubetra

Pasăre specifică zonelor deschise cu vegetație joasă și puține tufișuri, mărăcinarul mare se recunoaște după pieptul portocaliu, spatele cafeniu, obrații închiși la culoare și sprânceana albă foarte evidentă.

Are obiceiul de a sta pe un suport preferat ceva mai înalt, ca de exemplu un ciulin sau stâlpul unui gard, de unde cântă și, de asemenea, scanează teritoriul în căutare de mici insecte. Vânează aruncându-se asupra prăzii aflate pe sol sau în vegetație iar după capturarea acesteia se întoarce la postul său de observație. Este o specie migratoare care sosește la noi la începutul lunii martie și pleacă înapoi în Africa în luna septembrie. Cuibărește în perioada aprilie–august iar perechile sunt monogame, legătura dintre parteneri putând să dureze toată viața. Cuibul este amplasat pe pământ și este construit numai de către femelă din crenguțe fine și ierburi, fiind căptușit la interior cu pene, păr și chiar piei provenite de la năpârlirea reptilelor.

Depune o pontă formată din cinci-șapte ouă de culoare albastru-deschis, care sunt clocite timp de două săptămâni de către femelă. Puii părăsesc cuibul la aproximativ douăzeci de zile, dar rămân în vecinătatea acestuia pe sol, deoarece nu sunt încă capabili de zbor. Părinții continuă să îi îngrijească până la vârsta de o lună, când devin total independenți.

În cazul în care există suficientă hrană o pereche poate scoate două rânduri de pui într-un sezon de reproducere. Deseori aceste păsări sunt parazitare la cuib de către cuc.

În Parcul Natural Văcărești mărăcinarii pot fi observați în terenurile deschise.

Notițele mele:

O pată de culoare între buruieni

Lăcarul mare

(Acrocephalus arundinaceus)

Una dintre cele mai numeroase păsări cântătoare din bălțile noastre, dar nu neapărat una dintre cele mai ușor de văzut, datorită culorii cafenii ce o ajută să se camufleze în desișurile de stuf și papură.

Este cel mai mare dintre speciile de lăcar din Europa, de care se poate deosebi prin ciocul lung și prin obiceiul de a cânta din varful unui fir de trestie.

Este o specie comună în regiunile mlăștinoase, cu lacuri bogate în vegetație acvatică.

Femela construiește un cuib la aproximativ un metru deasupra apei, pe care îl ancorează între patru-cinci tulpini de stuf. Cuibul este țesut din iarbă, frunze, puf și pânze de păianjen iar pe interior este căptușit cu mici frunze, păr și pene.

La mijlocul lunii mai femela depune între trei și șase ouă netede verzi-albastrii și care sunt incubate apoi pe rând de către ambii părinți timp de două săptămâni. Puii sunt hrăniți atât de femelă cât și de către mascul până când părăsesc cuibul la douăsprezece zile de la ieșirea din ou.

Deseori aceste păsări sunt parazitare la cuib de către cuc iar când părinții observă o femelă de cuc în apropiere, o atacă cu agresivitate.

Lăcarii mari sosesc în țara noastră la sfârșitul lunii aprilie exact în locurile părăsite în anul precedent și pornesc înapoi spre Africa în august.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se găsește în majoritatea zonelor cu stufăriș.

Se hrănesc cu insecte și alte nevertebrate la care ocazional se pot adăuga mici fructe.

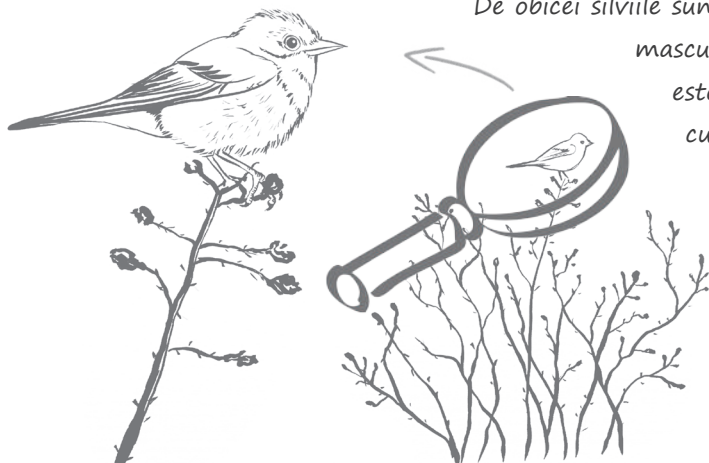
Notițele mele:

“Gălăgiosul dintre trestii”

Silvia de câmp

(*Sylvia communis*)

Oaspete de vară în zonele deschise pe care se află și câțiva arbuști, această specie a avut puternic de suferit în urma secetelor din Africa dar acum populațiile și-au revenit și ne pot încânta din nou cu prezența lor. De mărimea unui pițigoi, această specie pe poate distinge de celelalte silvii prin aripile maronii-roșiatice, pieptul rozaliu, capul de culoare gri și gâtul albicios.

De obicei silviile sunt păsări retrase dar masculul acestei specii este mai curajos și mai curios, având obiceiul de a cânta dintr-un loc expus și mai înalt, de unde caută de asemenea și posibili intruși în teritoriu.

Sosesc la noi pe la mijlocul lunii aprilie și pornesc în migrația de toamnă începând cu luna august.

După sosirea în zona de cuibărit, masculul începe construcția a două-trei cuiburi din iarbă, frunze și crenguțe, din care femela va alege unul pe care apoi îl va căptuși cu fire de păr. Cuibul este amplasat în apropierea pământului, într-un loc foarte ascuns. Femela depune patru-cinci ouă gri-verzui sau maronii cu pete închise la culoare. Incubația este asigurată atât de femelă cât și de mascul și durează aproximativ două săptămâni.

Puii devin zburători după circa zece zile, dar de obicei părăsesc cuibul ceva mai repede, rămânând în apropierea acestuia și cerând hrană de la ambii părinți. O pereche scoate un singur rând de pui într-un sezon de reproducere. Cuibul acestei specii este frecvent parazitat de către cuc.

În Parcul Natural Văcărești silviile pot fi văzute pe tufele situate în terenurile uscate.

Hrana este compusă din omizi, fluturi, furnici, țânțari, muște și mici gândaci la care se adaugă și mure, fructe de păducel și de porumbar.

Silviile optează pentru hrana vegetală cu precădere spre sfârșitul verii și în timpul migrației către Africa.

Notițele mele:

Concert în vârful tufei

Pițigoiul mare

(Parus major)

Cel mai mare dintre pițigoi și foarte ușor de identificat datorită combinației unice de culori: galben pe burtă, verde pe spate, albastru pe aripi, cap negru și obraz alb.

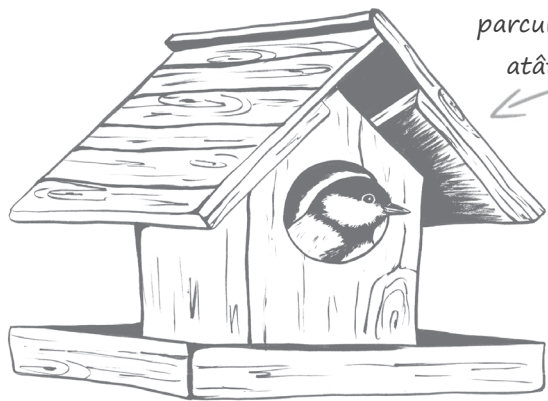
Inițial o specie cuibăritoare în scorburile din păduri, pițigoiul mare a descoperit avantajele traiului în jurul oamenilor iar acum este una din cele mai comune păsări din parcuri și grădini unde poate cuibări atât în cășuțele speciale puse la

dispoziție cât și în cutii postale, ghivece sau diferite țevi. În timpul iernii nu doar că este prima pasăre sosită la hrănitori dar chiar vine să ciugulească semințele puse în palma întinsă!

Este o specie sedentară, dar care în afara perioadei de cuibărire se deplasează în zone cu surse mai abundente de hrană și călătorește în căutarea ei alături de alte specii de pițigoi.

Perioada de reproducere începe în martie iar cuibul este construit de către femelă din mușchi, fire de iarbă, frunze, pene, lână și păr și tot ea se ocupă de incubare. Poate depune între trei și optsprezece ouă din care puii ies după două săptămâni.

Deși puii părăsesc cuibul după douăzeci și două de zile, ei continuă să fie îngrijiți și apărați de ambii părinți până la vârsta de patruzeci de zile.

Hrănirea puilor cu înseamnă efectuarea de până la 900 de drumuri după mâncare pe zi! O pereche poate scoate două rânduri de pui într-un an.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate întâlni în zonele cu arbori.

Notițele mele:

Un mare amator de cuiburi artificiale

Boicușul

(Remiz pendulinus)

Specie activă de talie mică, nedepășind zece-unsprezece centimetri, asemănătoare unui pițigoi. Are spatele maroniu și capul cenușiu, cu o “mască” neagră, caracteristică, în jurul ochilor și pe lateralele capului. Habitatul preferat pentru cuibărit este reprezentat de zonele acvatice cu stuf, papură și sălcii situate pe malul bălților.

Cuibăritul începe în a doua jumătate a lunii aprilie. În aproximativ două săptămâni masculii construiesc un cuib în formă de pară, situat la o înălțime cuprinsă între trei și cincisprezece metri, adeseori deasupra apei. Acesta este alcătuit din fibre de plante, lână și pânze de păiajen și este agățat de o creangă de salcie, arin sau plop.

Masculul finalizează un cuib numai dacă femela construiește împreună cu el.

În caz contrar îl abandonează și începe altul. Femela depune între cinci și zece ouă pe care le clocește două săptămâni. Puii părăsesc cuibul la douăzeci și patru de zile de la eclozare.

În trecut cuiburile erau utilizate pe post de papuci de casă pentru copii.

În Parcul Natural Văcărești boicușii pot fi văzuți în jurul copacilor situați pe malurile lacurilor.

Este o pasăre predominant insectivoră. Hrana este alcătuită în principal din

fiind capturată cu ajutorul ciocului subțire

și ascuțit, în crăpăturile din scoarța copacilor. Uneori poate fi observat hrănindu-se și cu diverse semințe sau fructe.

Notițele mele:

Maestrul “arhitect” al unui cuib precum o pungă

Sfrânciocul roșiatic

(*Lanius collurio*)

Deși este rudă cu păsărelele cântătoare, această specie se comportă ca o veritabilă răpitoare. Este ușor de observat și identificat, având obiceiul de a petrece mult timp pe un suport mai înalt. Masculii au un aspect inconfundabil datorat măștii negre din jurul ochilor, capului gri și spatelui roșcovan. Femelele sunt maronii iar pe burtă și pe piept au un desen ce amintește de solzii reptilelor.

Este o pasăre migratoare care sosește la noi în luna în aprilie, întorcându-se în Africa în septembrie.

Cuibul este amplasat la o înălțime de până la doi metri de sol, în diferiți arbuști. Este construit în patru-cinci zile de către ambii parteneri, din materiale vegetale și căptușit la interior cu iarbă și mușchi. Femela depune între patru și șapte ouă la sfârșitul lunii mai. Incubația durează în jur de două săptămâni și este asigurată de femelă, care este hrănită în tot acest timp de partener.

După eclozare, puii sunt îngrijiți de ambii părinți și devin zburători după cincisprezece zile.

Are ciudatul obicei de a înfige surplusul de pradă capturată în spinii arbuștilor și chiar în sârma ghimpată, pentru a-l folosi în zilele cu vreme ploioasă, când hrana este mai greu de găsit.

Sfrânciocul roșiatic este caracteristic zonelor deschise cu multe tufișuri și măracinișuri unde vânează șopârle, broaște, insecte mari, mici mamifere și chiar alte păsări.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia poate fi văzută pe tufele situate în terenurile uscate.

Notițele mele:

Păsărea cu provizii în cămară

Grangurul

(*Oriolus oriolus*)

Spre deosebire de graurul cel familiar și îndrăzneț, grangurul este o pasăre pe cât de frumoasă, pe atât de timidă, preferând coroana copacilor înalți.

Mascul are un aspect exotic și nu poate fi confundat cu nicio altă specie, având corpul de un galben strălucitor, aripile negre și ciocul roșu. Femelele sunt galbene-verzui iar pe piept și burtă prezintă striății.

Cuibul este împletit de către femelă din fire de iarbă lungi de până la jumătate de metru și are o formă caracteristică ce amintește de un hamac, fiind plasat doar la bifurcația a două ramuri.

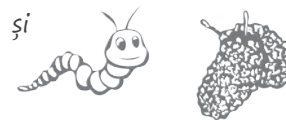
Depun între două și cinci ouă care sunt clocite și de către mascul. Incubația durează aproximativ șaisprezece zile.

Puii părăsesc cuibul la optsprezece zile de la ieșirea din ou dar mai stau în preajma părinților pentru încă două săptămâni.

Grangurii sunt păsări migratoare care sosesc la noi în aprilie-mai și pornesc spre cartierele de iernare din Africa în luna septembrie.

Se hrănesc cu diferite insecte și fructe, în special omizi și dade.

În Parcul Natural Văcărești grangurii se pot observa mai ales în coronamentul arborilor din jumătatea nordică.

Notițele mele:

“Un croitor fără pereche”

Coțofana

(Pica pica)

Coțofana este o pasăre inteligentă și sociabilă cu un aspect deosebit, dat în primul rând de coada foarte lungă. Deși la prima vedere pare colorată doar în alb și negru, la o examinare mai atentă se poate vedea albastrul metalizat de pe aripi și luciul verzui al cozii.

Cuibul construit pe durata a cinci săptămâni în copaci, la sfârșitul lunii martie, este impresionant. Are forma unei imense sfere realizate din crenguțe și este căptușit cu pamânt. Pe lângă faptul că este dotat cu acoperiș, este de asemenea prevăzut și cu mai multe intrări.

Perechile, care se formează pe viață, construiesc în fiecare an un nou cuib și astfel cele vechi vor fi utilizate de alte specii, ca de exemplu bufnițele sau șoimii.

Depun între patru și nouă ouă de culoare gri-verzuie cu pete maronii. Incubația este realizată de femelă și durează aproximativ trei săptămâni, în tot acest timp fiind hrănită de către mascul, care se ocupă și de apărarea cuibului. După ieșirea din ouă, puii sunt hrăniți de ambii părinți. Juvenilii zboară de la cuib după circa o lună dar familia stă împreună până toamna.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia poate fi întâlnită în majoritatea zonelor uscate.

Este o specie sedentară care se hrănește în principal pe sol cu insecte, în timpul verii,

iar iarna

consumă semințe, fructe, diferite resturi dar și animale moarte.

Notițele mele:

O cioară foarte colorată

Cinteza de iarnă

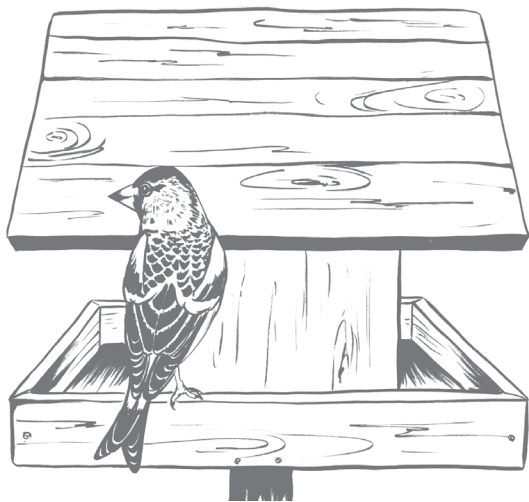
(*Fringilla montifringilla*)

În perioada rece a anului aceste păsări fug din calea iernilor grele din Scandinavia sau Siberia și aleg să își caute adăpost și hrană în zonele mai sudice ale continentului.

Uneori acești oaspeti din taiga se amestecă neobservați printre cintezele noastre comune și alte păsărele amatoare de semințe, iar în alte dăți pot forma stoluri de zeci, sute și chiar mii de indivizi.

Se identifică foarte ușor după pieptul portocaliu, burta albă și capul închis la culoare. Târțița este albă iar ciocul portocaliu.

De obicei, cintezele de iarnă pot fi văzute la noi între noiembrie și februarie dar sunt și ani în care sosesc în septembrie-octombrie și pleacă în luna aprilie.

În Parcul Natural Văcărești cinteza de iarnă se poate observa mai ales în zonele cu arbori și arbuști de pe latura nordică, fiind în același timp și un oaspete nelipsit de la hrănituri.

Notițele mele:

Un oaspete din nordul continentului

Sticletele

(*Carduelis carduelis*)

Pasăre specifică zonelor deschise cu câțiva arbori, sticletele are un aspect inconfundabil datorită multitudinii de culori a penajului: maroniu deschis pe spate, negru cu galben pe aripi, cap alb și o frumoasă "mască" roșie.

Construiește un cuib mic în formă de cupă, din iarbă uscată și mușchi, cu interiorul căptușit cu puf și pene. Femela depune patru-cinci ouă de culoare alb-albăstrui, cu pete brun-roșcate pe care le clocește apoi timp de două săptămâni. După ieșirea din ou a puilor, aceștia sunt hrăniți cu insecte de ambii părinți până își iau zborul la vârsta de cinsprezece zile. O pereche poate scoate chiar și trei rânduri de pui într-un sezon de reproducere.

Datorită aspectului deosebit de atractiv, sticleții au fost foarte mult timp capturați din sălbăticie în număr foarte mare și vânduți ca păsări de colivie în multe părți ale Europei, însă această practică este în prezent strict interzisă de lege.

Este o specie sedentară ce își construiește cuibul în copaci dar în afara perioadei de cuibărit se adună în stoluri de zeci sau sute de exemplare care pornesc în căutare de pârlage și terenuri virane. Aici se hrănesc cu semințele diferitelor plante, în special ciulini și scaieți

le extrag cu ciocul ascuțit, deseori stând cu capul în jos.

În interiorul Parcului Natural Văcărești specia se poate vedea atât pe terenurile deschise, cu tufe răzlețe, cât și la hrănituri.

Notițele mele:

Acrobați între scaieți

Broasca mare de lac

Pelophylax ridibundus

Această broască de talie mare, ce poate atinge și șaptesprezece centimetri, este ușor de recunoscut datorită coloritului predominant verzui cu pete maronii sau negre și a obiceiului de a se sori, plutind la suprafața apei sau stând pe frunzele plantelor acvatice și pe mal.

Masculii au doi saci vocali de culoare cenușie situați pe lateralele capului.

Se hrănește cu orice animal mai mic pe care îl poate înghiți, fiind atrasă de prăzile aflate în mișcare, precum insecte, pești, șoareci, alte broaște, chiar și pui de șerpi.

La rândul său se află în meniul stârcilor, berzelor și al șerpilor de casă.

Femelele pot depune până la douăsprezece mii de ouă în timpul perioadei de reproducere dar puțini mormoloci ajung să se transforme în broscuțe, majoritatea servind drept hrană pentru o serie de animale acvatice. Iarna hibernează pe fundul apei, îngropată în măt.

În Parcul Natural Văcărești poate fi observată cu ușurință primavara și vara, pe malul lacurilor de dimensiuni mai mici.

Notițele mele:

Cel mai cunoscut amfibian de la noi. Și cel mai gălăgios.

Buhaiul cu burta roșie

Bombina bombina

Buhaiul este o specie de mici dimenisuni, a cărei lungime nu depășește cinci centimetri.

Când se simte amenințat, își arcuiește spatele, expunând astfel coloritul de avertizare al abdomenului și al părții ventrale a membrilor pentru a preîntâmpina prădătorii asupra gustului ei neplăcut, datorat secrețiilor pielii.

Se hrănește cu mici nevertebrate acvatice sau terestre, în principal insecte și păianjeni.

Este activ între lunile martie și octombrie, când duce o viață acvatică, însă în timpul iernii hibernează pe uscat. Nu transmite răie și nu provoacă negi, ca de altfel nicio specie de broască din lume.

Corpul este aplatizat, pielea este rugoasă iar spatele de culoare închisă. Însă la o examinare mai atentă putem observa abdomenul frumos colorat cu nuanțe de portocaliu sau roșu, ornat cu puncte albe și pete negre, ceea ce îl face unic între amfibienii de la noi.

Iar pupilele sunt în formă de inimă!

În interiorul Parcului Natural Văcărești se găsește în bălțile cu vegetație bogată, puțin adânci, permanente sau temporare.

Notițele mele:

Broscuța cu cei mai frumoși ochi

Brotăcelul răsăritean

Hyla orientalis

Această specie are un aspect inconfundabil, datorat culorii verzi și degetelor terminate în discuri ce îi permit să adere chiar și pe suprafețe verticale! Adulții nu depășesc cinci centimetri, iar masculii posedă un singur sac vocal, plasat sub gură.

Brotăceii sunt singurii amfibieni de la noi care au capacitatea de a-și modifica rapid coloritul corpului, uneori putându-se observa exampare galbene, gri sau chiar maro.

Preferă zonele umede din apropierea habitatelor cu vegetație bogată, unde pot fi observați, cu multă răbdare sau cu puțin noroc, stând ziua atât pe frunzele plantelor de talie mică, cât și în coronamentul arborilor.

Hrana este constituită din insecte de mici dimensiuni.

Este activ în general noaptea, în perioada martie-octombrie, pe durata iernii hibernând pe uscat, sub covorul de frunze.

În Parcul Natural Văcărești brotăcelul populează zonele unde stufărișurile întâlnesc pâlcurile de copaci sau arbuști.

Notițele mele:

Un maestru al camuflajului și al escaladei

Țestoasa de apă

Emys orbicularis

Aceasta este singura țestoasă semiacvatică nativă din fauna României. Carapacea adulților este mai puțin bombată decât a speciilor de uscat și măsoară aproximativ douăzeci și cinci de centimetri. Este închisă la culoare, cu mici puncte galbene prezente de asemenea pe cap, picioare și coadă. Membrele sunt prevăzute cu membrană interdigitală, care înlesnește deplasarea în apă.

Perioada de activitate începe de regulă în luna martie și se încheie la sfârșitul lunii octombrie. În timpul sezonului rece țestoasele hibernează pe fundul lacurilor, unde se îngroapă în mâl. Vara femelele sapă o groapă în zone cu sol afânat, unde depun între cinci și douăzeci de ouă, din care puii ies la sfârșitul lunii septembrie. Hrana este constituită în principal din insecte acvatice, pești, broaște și mormoloci, la care uneori se mai adaugă și plante.

Una din amenințările cu care se confruntă această țestoasă, mai ales în interiorul și în vecinătatea orașelor, este concurența cu speciile exotice introduse accidental sau deliberat de către om, în principal țestoasele de Florida. Acestea din urmă ating dimensiuni mult mai mari, transmit o serie de boli, ocupă zonele de sorire și consumă resursele de hrană. Așadar locul țestoaselor cumpărate din magazinele de specialitate este în acvarii, nu în natură.

← țestoasa de Florida
- amenințare pentru
specia de la noi

În interiorul Parcului Natural Văcărești țestoasele sunt ușor de observat de la distanță, sorindu-se pe insulele special construite pentru ele. De pe bușteni sau grămezi de stuf se vor face rapid nevăzute, sărind dintr-o mișcare în apă cu mult înainte de apropierea oamenilor. Adevărate țestoase ninja!

Notițele mele:

Țestoasele nu sunt de fapt broaște, ci reptile!

Șopârla de câmp

Lacerta agilis

Pentru o șopârlă de aproximativ douăzeci de centimetri, aceasta se mișcă foarte repede și părăsește zona de sorire la cel mai mic semn de pericol. Dar nu se duce departe iar când se oprește putem observa verdele intens de pe spatele masculilor sau multitudinea de pete și dungi albe de pe spatele cenușiu al femelelor. Un mic secret: la câteva minute de la încetarea deranjului șopârla de câmp se va întoarce în exact același loc din care a plecat.

Spre deosebire de gușteri, nu prezintă pete albastre pe gât și pe cap.

Este activă în general din martie până în octombrie iar în timpul iernii hibernează îngropată în pământ sau în galeriile rozătoarelor.

Se hrănește cu insecte, miriapode sau painjeni. Este la rândul ei vânată de păsările de pradă.

Femelele depun în solul afânat între cinci și zece ouă în lunile iunie-iulie din care puii vor ieși la sfârșitul verii.

În Parcul Natural Văcărești șoparlele pot fi văzute în zonele mai uscate, precum potecile sau grămezile de pietre și pe marginile digului.

Notițele mele:

Orice foșnet trebuie investigat

Șarpele de casă

Natrix natrix

Șarpele de casă este cea mai răspândită dintre cele zece specii din România. Nu este veninos, ci timid și complet inofensiv. Dacă nu reușește să fugă din calea pericolului, se va preface mort, expunându-și partea ventrală, deschizând gura și scoțând limba. Un adevărat spectacol!

Se recunoaște ușor după prezența a două pete mari galbene situate pe lateralele capului. Abdomenul este deschis la culoare cu pete dreptunghiulare negre, desen ce amintește de tabla de șah.

Lungimea adulților poate atinge și doi metri, însă de obicei nu depășesc șaptezeci de centimetri.

Este activ între lunile aprilie și octombrie. În iulie femelele depun aproximativ treizeci de ouă în grămezi de vegetație, a căror descompunere asigură căldura necesară eclozării. Hibernează în subteran începând cu luna noiembrie. Hrana este constituită în principal din broaște iar la rândul său este consumat de berze, stârci sau păsări răpitoare.

Denumirea de șarpe de casă este legată de faptul că în trecut era zărit adesea în preajma gospodăriilor, unde, de fapt, nu venea pentru a se hrăni, ci pentru a depune ouăle în grămezile de gunoi de grajd.

În interiorul Parcului Natural Văcărești îl putem găsi în zonele limitrofe bălților, unde poate fi observat pe stuful culcat sau pe trunchiurile înclinate.

Notițele mele:

Unul dintre cei mai convingători actori

Șarpele de apă

Natrix tessellata

Șarpe de talie medie, neveninos și absolut inofensiv.

Mult mai legat de apă decât șarpele de casă, având un corp zvelt și cap alungit iar spatele colorat în diferite nuanțe de verde-maroniu. Dacă se simte amenințat poate elimina un lichid cu miros neplăcut.

Lungimea adulților rareori depășește un metru.

Depunerea ouălor se face în grămezi de vegetație și are loc în lunile iunie-iulie iar puii, ce au dimensiunile unui creion, apar la începutul lunii septembrie.

Hibernează pe uscat între octombrie și aprilie, mai ales sub dalele de beton ale digului.

Se hrănește cu pești pe care îi prinde fie căutându-i activ pe sub pietre sau bușteni, fie stând nemișcat la pândă. Dar se cunosc și cazuri în care șerpii de apă alegeau hrana direct din juvelnicele pescarilor neatenți! Înghițirea prăzii are loc pe uscat, de obicei într-un loc mai retras de pe malul apei.

În Parcul Natural Văcărești această specie poate fi observată în principal în cordoanele de stuf de pe marginea lacurilor sau traversând cu rapiditate întinderile de apă.

Notițele mele:

Cel mai iscusit pescar

Ariciul

Erinaceus roumanicus

Îndrăgitul arici, cu aspectul său inconfundabil, poate părea la prima vedere un șoarece cu țepi dar este de fapt o rudă mai mare a cârțiței.

Poate atinge o lungime de treizeci de centimetri și o greutate de aproximativ un kilogram. Spatele său este acoperit cu șase mii de țepi de doi centimetri care, în caz de pericol, pot fi ridicați cu ajutorul mușchilor puternici de sub piele.

Este un animal solitar și predominant nocturn, ziua preferând să stea ascuns în desigurii. Iarna ariciul nu este activ ci hibernează într-un culcuș subteran pe care și-l câpтуșește cu frunze și iarbă uscată.

Naște vara sau toamna între doi și zece pui, pe care îi alăptează o luna de zile. În sălbăticie aricii pot trăi chiar și zece ani.

Este consumat de păsări de pradă diurne și nocturne, precum și de mamifere carnivore cum ar fi vulpea sau câinii vagabonzi.

Se hrănește cu râme, gândaci, omizi, păianjeni și limacși. Rar mai consumă broaște, șopârle, ouă de păsări, fructe sau ciuperci.

Când iese la vânătoare poate fi auzit de la distanță, datorită respirației puternice, ca un grohăit. Nu vede prea bine dar auzul și simțul mirosului sunt foarte dezvoltate. Dacă se sperie de ceva, sâsâie sau chiar guiță, asemeni unui porc.

În Parcul Natural Văcărești poate fi întâlnit din primăvară până în toamnă, mai ales în zonele cu vegetație scundă, presărate cu arbuști.

Notițele mele:

Țeposul care hibernează

Vulpea

Vulpes vulpes

Adeseori prezentată în poveștile copilăriei ca un personaj negativ, discreta vulpe este un animal inteligent, care s-a adaptat foarte bine traiului în marile orașe.

Această rudă mai mică a lupilor și a șacalilor este de obicei activă noaptea, însă în zonele unde nu este deranjată poate fi observată și în cursul zilei.

Hrana este compusă din șoareci, arici, păsări și ouăle lor, gândaci și râme, la care se mai adaugă câteva fructe. În zonele urbane își suplimentează dieta cu orice găsește comestibil în jurul tomberoanelor.

Își sapă în maluri de pământ vizuini prevăzute cu până la patru ieșiri, pentru a putea scăpa de dușmani. Lungimea galeriilor subterane poate depăși cincizeci de metri.

Primăvara naște patru sau cinci pui pe care îi alăptează o lună, după care aceștia pot consuma hrana solidă adusă de ambii părinți.

Dușmanii vulpii sunt oamenii și câinii fără stăpân. Poate atinge vârsta de nouă ani.

În Parcul Natural Văcărești vulpea poate fi deseori observată vânând în iarba de pe marginile potecilor.

Notițele mele:

Din meniu: râme, fructe...cartofi prăjiți

Nevăstuica

Mustela nivalis

Ușor de recunoscut datorită corpului alungit și a picioarelor scurte, cu blană castanie pe spate și albă pe piept, această rudă a dihorului este deosebit de activă.

Nu depășește treizeci de centimetri, fiind cel mai mic mamifer carnivor din țara noastră și de pe întregul continent.

Se hrănește cu șoareci de câmp, la care se mai adaugă păsări și ouăle lor. Rareori atacă și iepuri. Pentru a supraviețui are nevoie să mănânce o dată la 24 de ore. Vânează atât ziua cât și noaptea, având obiceiul de a cerceta teritoriul ridicându-se pe labele din spate.

Drept vizuină o folosește pe cea a prăzii consumate, de exemplu galeriile de rozătoare.

Naște primăvară și vara câte patru-șase pui pe care îi alăptează cam o lună. La vârsta de două-trei luni puii pot vâna deja singuri.

Principalele animale care o consumă sunt șorecarii, șoimii și bufnițele.

Durata de viață în sălbăticie este de aproximativ trei ani.

Nu se teme de om, iar în Grecia antică a fost domesticită înaintea pisicii.

În Parcul Natural Văcărești nevăstuica poate fi observată pe terenurile uscate din zona digului dar și pe pricipalele poteci.

Notițele mele:

Cel mai mic carnivor din Europa

Vidra

Lutra lutra

Acest carnivor semiacvatic, rudă a jderilor și dihorilor, surprinde întotdeauna observatorii prin dimensiunile sale. O vidră poate atinge lungimea de un metru și jumătate și poate cântări șaptesprezece kilograme!

Corpul alungit este acoperit cu o blană de culoare cafenie iar, ca adaptare la viața în apă, toate cele patru membre sunt prevăzute cu membrane interdigitale. De asemenea, nările și urechile se închid atunci când vidra se scufundă. Vizuina este amplasată pe mal iar una dintre intrări se află sub nivelul apei. Este un animal solitar și predominant nocturn, iarna însă putând fi văzută uneori și ziua, traversând lacurile înghețate. În fiecare noapte poate parcurge între trei și zece kilometri în căutarea prăzii.

Hrana de bază este la care uneori se mai adaugă raci, broaște sau scoici. Atunci când vânează, se bazează pe auz și văz, iar pentru capturarea peștilor, pe mustățile sensibile care pot detecta orice mișcare în apele tulburi sau întunecate.

Naște o dată pe an între doi și cinci pui. Aceștia sunt alăptați până la patru luni dar mai stau alături de mamă încă un an. Durata de viață este în general de patru-cinci ani, dar poate depăși două decenii.

Principalii dușmani ai vidrelor sunt oamenii și câinii vagabonzi.

Sunt animale jucăușe, având obiceiul de a se scufunda în repetate rânduri după diferite obiecte interesante precum pietrele colorate.

În Parcul Natural Văcărești vidrele pot fi observate pescuind în lacurile mari.

Notițele mele:

Cel mai mare mamifer din parc

Bizamul

Ontatra zibethicus

Bizamul este un rozător semiacvatic de talie medie, cu lungime totală de şaizeci şi cinci de centimetri şi o greutate ce poate ajunge la un kilogram şi jumătate. Seamănă cu un castor mai mic dar este îndeaproape înrudit cu hârciogul. Culoarea blănii de pe spate este brună iar urechile sunt mici.

Este originar din America de Nord, fiind o adăuție recentă în fauna europeană. În țara noastră a apărut acum câteva zeci de ani când exemplare evadate din crescătorii au pătruns şi în România de-a lungul Dunării.

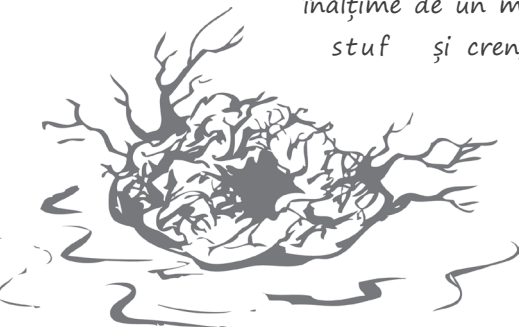
Ca adaptare la viața în apă, coada bizamului este aplatizată vertical iar labele au membrane interdigitale.

Este un animal predominant nocturn ce se hrănește cu diferite plante acvatice la care uneori se mai adaugă scoici sau pești. Poate petrece şi cinci minute sub apă.

Pe timpul verii vizuina este săpată în mal cu intrarea plasată sub nivelul apei. Iarna realizează o construcție în mijlocul lacurilor.

Această movilă poate avea diametrul de doi metri şi o înălțime de un metru şi jumătate. Este realizată din stuf şi crengi, iar înăuntru este prevăzută cu încăperi separate pentru dormit şi depozitarea hranei.

Naște de câteva ori pe an între patru şi unsprezece pui, pe care îi alăptează o lună. Durata de viață este cuprinsă între cinci şi zece ani.

În Parcul Natural Văcărești bizamii sunt de obicei observați înotând în lacurile de dimensiuni mijlocii, bogate în stuf.

Notițele mele:

Un "mini-castor" de peste ocean

Ochi de păun de zi

Aglais io

Este ușor de recunoscut după "ochii" (oceli) mari de pe aripi, pe care îi folosesc pentru a-și intimida prădătorii, precum păsările mici insectivore. Acest mecanism de apărare este denumit mimetism.

Pe aripile anterioare ocelii sunt viu colorați în portocaliu și brun-roșcat, violet, albastru și galben. Pe aripile posterioare sunt albastru cu negru. Restul corpului este brun-roșcat pe partea superioară și maroniu-închis și negru pe partea inferioară (se observă când fluturele este în poziție de repaus, cu aripile strânse; în această poziție se aseamănă cu frunzele uscate). Are anvergura aripilor de 5-7 cm.

Omizile sunt de un negru intens, cu mici pete albe și spini scurți.

Hibernează în stadiul de adult, în arbori sau în firidele clădirilor, de aceea este printre primii fluturi care apar primăvara.

Pentru depunerea ouălor preferă frunzele de urzică, cu care omizile se și hrănesc. Adulții apar în iulie-august. Se hrănesc cu nectarul florilor, sevă de arbori sau fructe.

În parc, Ochi-de-păun de zi poate fi văzut mai peste tot. Pentru observarea omizilor, cea mai bună perioadă este mai-iulie, pe frunzele de urzică.

Notițele mele:

Când se simte amenințat, fluturele emite un sâsâit prin frecarea aripilor.

Vanessa atalanta

În unele țări din Europa este migrator, sosind primăvara târziu din zonele sudice, mai calde, unde adulții își petrec iarna.

Omidă trăiește într-un "cort" pe care și-l creează cosând marginile opuse ale frunzei cu fire de mătase. La câteva zile își mută "locul de campare", după ce termină de mâncat cortul inițial.

Masculii își apără teritoriul cu strășnicie și nu acceptă prezența altor specii decât atunci când sunt la masă, hrănindu-se cu nectar dintr-o mare varietate de flori, în principal porumbăr, mur, tătăiș, ciulin, păducel și uneori cu fructe căzute pe pământ.

În parc poate fi observat mai ales în zona de pajiști sau la marginea zonelor împădurite.

Notițele mele:

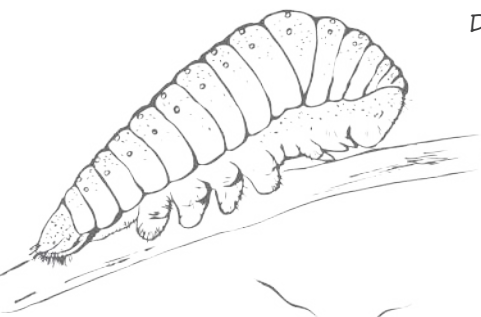
Coadă de rândunică

Iphiclides podalirius

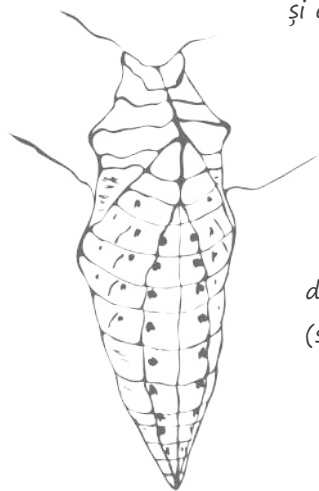
Face parte din familia Papilionidae, una dintre cele mai numeroase familii de fluturi de pe pământ. Este unul dintre cei mai mari fluturi de la noi, cu anvergura aripilor de 80-90 mm.

Prelungirile aripilor posterioare sub formă de codiță păcălesc prădătorii, care, crezând că acestea sunt antenele, le prind în cioc, însă fluturii scapă cu viață.

Femela depune câte un ou pe frunzele sau pe tulpina plantei care va hrăni omida. Ouăle sunt ca niște mici globuri galben aurii și au aproximativ 10 mm diametru.

După o săptămână, din ele ies omizile. Acestea se hrănesc cu frunze de umbelifere, în special morcov sălbatic și angelică, schimbându-și coloritul de la negru la verde deschis cu pete negre și portocalii, și cresc de peste 10 ori într-o lună.

La finalul acestei perioade, omida își țese un cocon din mătase în care va petrece iarna în stadiul de crisalidă (sau pupă), din care primăvara iese fluturele adult (sau imago).

În parc poate fi observat din aprilie până în iulie, pe pajiști sau pe florile de corcoduș sau piersic.

Notițele mele:

Adulții găsesc nectar pe gustul lor în florile de trifoi roșu, dipsacus sau iris galben.

Albilița

Pieris rapae

Unul dintre cei doi "vărzari" sau fluturi albi ai verzei. Este de un alb strălucitor, cu vârful aripilor anterioare pătate parcă de funingine și însemnate cu câte unul sau două puncte întunecate pe mijloc.

Pentru depunerea ouălor preferă plantele din familia verzei (Brassicaceae), fiind sursă bună de hrană pentru flămânde larve.

La rândul lor, acestea sunt intens vâdate de vrăbii, pițigoii și alte păsări mici cântătoare.

Petrece iarna în stadiul de crisalidă, fixată, de obicei, pe blocuri de beton, garduri, ziduri sau pe trunchiuri de arbori.

Culorile crisalidei variază de la verde pal la alb, crem și brun-gălbui cu pete negre pe abdomen.

Pot fi văzuți în orice zonă din parc, din primăvară până la sfârșitul toamnei.

Notițele mele:

Adulții se hrănesc cu nectar, îndeosebi din: ciuline, ghizdei, tătăiș, trifoi roșu.

Libelulele

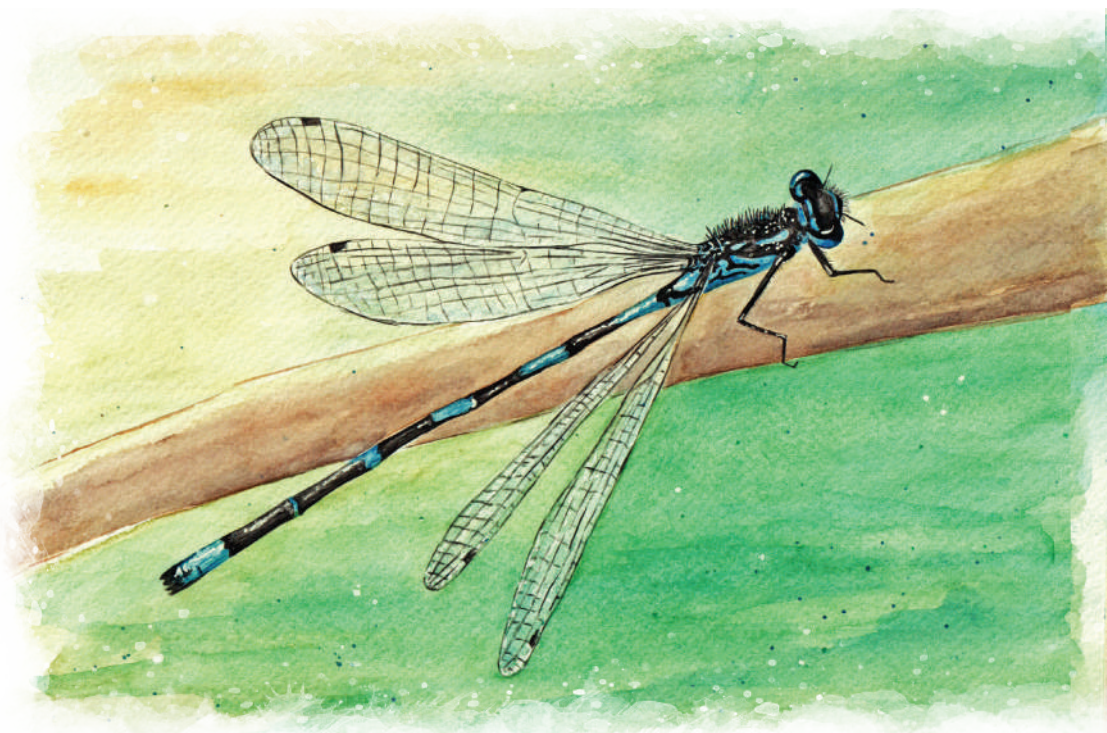
Libelulele sunt niște insecte cu totul interesante! Se găsesc pe orice continent, mai puțin în Antarctica.

Trăiesc în apropierea lacurilor și râurilor, de care depind pentru a-și depune ouăle. De aceea, prezența libelulelor este un indicator al sănătății apelor. Larvele trăiesc în apă mai multe luni și, uneori, mai mulți ani. În acest timp se hrănesc din belșug cu larve de muște și uneori cu pești minusculi. Pentru a se dezvolta, au nevoie de ape curate.

Adulții se hrănesc exclusiv cu insecte pe care le vânează în zbor: muște, viespi, fluturi, chiar și alte libelule. La rândul lor, sunt hrană pentru: țestoase, broaște, prigorii, rațe.

Își apără cu tenacitate teritoriul, provocându-și adversarii în lungi raiduri aeriene, până ce unul din cei doi combatanți cade epuizat.

Deși par lucioase și strălucitoare, în realitate corpul lor este acoperit cu mii de perișori fini, minusculi,

În Parcul Natural Văcărești pot fi văzute oriunde în apropierea bălților și lacurilor.

Notițele mele:

Strămoșul lor arăta aproape la fel ca libelulele de astăzi, doar că era mult mai mare: anvergura aripilor depășea 70 cm.

Bondarul de pământ

Bombus terrestris

Bondarii sunt insecte sociale, adică trăiesc în colonii care pot număra de la câteva zeci la câteva sute de indivizi.

Primăvara, regina iese din hibernare și își caută un cuib în pământ, galeriile de rozătoare fiind foarte ofertante în acest scop. Începând cu luna aprilie, din primele ouă depuse vor ieși fiice-lucrătoare. Masculii și noile regine ies din următoarele serii de ouă, spre sfârșitul verii. Reginele tinere părăsesc cuibul, se împerechează și apoi intră în hibernare. Restul populației de bondari moare.

Bondarii de pământ se hrănesc pe o rază de câteva sute de metri de cuib, cu nectar și polen de la diferite flori, precum: cele de cireș, răchită, sălcioară, urzică roșie, armurariu, dipsacus, scabiosa. Experimentele arată că învață să distingă culorile florilor în funcție de abundența polenului și a nectarului.

Până în secolul al XX-lea naturaliștii erau convinși că bondarii nu ar trebui să zboare, dată fiind greutatea lor și forma complet ne-aerodinamică a corpului.

Totuși, sfidând legile aerodinamicii, un bondar poate zbura cu 25 km/oră!

În Parcul Natural Văcărești pot fi văzuți din februarie/martie până în octombrie.

Notițele mele:

Forma corpului, perioada lungă de activitate, adaptabilitatea la temperaturi între 10°C și 32°C îi fac să se fie printre cei mai eficienți polenizatori din întreaga zonă temperată.

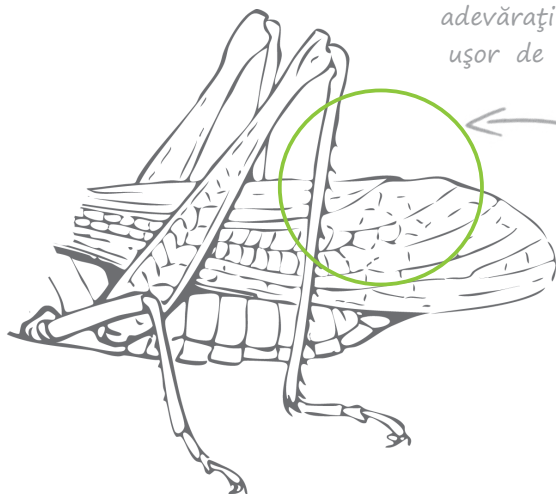
Lăcustele

Lăcustele aparțin unei familii numeroase de insecte cu antene scurte și groase și picioare adaptate pentru sărit.

Se hrănesc exclusiv cu plante.

O singură femelă poate depune peste 100 de ouă odată. Acestea rămân în sol peste iarnă. Primăvara ies din ou nimfele, care sunt adulți în miniatură, însă fără aripi. Pe măsură ce cresc, acestea își schimbă de mai multe ori învelișul exterior (exoschelet), cu fiecare năpârlire devenind din ce în ce mai asemănătoare cu adulții.

Lăcustele sunt o sursă bogată de proteine, fiind consumate ca atare în Africa, Asia și America.

Deși nu au corzi vocale, lăcustele sunt adevărați muzicieni! Sunetul plăcut ușor de recunoscut al lăcustelor se produce prin frecarea țepilor rigizi de pe picioarele din spate peste o venă specială cu o suprafață nervoasă de pe aripile din față.

În parc pot fi observate mai ales în zonele uscate, cu vegetație de stepă, în care se pot camufla foarte bine datorită culorii verzi sau arămii.

Notițele mele:

Lăcustele pot sări de 40 de ori lungimea corpului lor!

Lintița

Wolffia arrhiza

O găsiți în bălțile mici ale Văcăreștiului. Acele ochiuri de apă despre care ați crede că sunt acoperite cu alga "mătasea broaștei", nu este altceva decât una dintre cele mai mici plante superioare din lume.

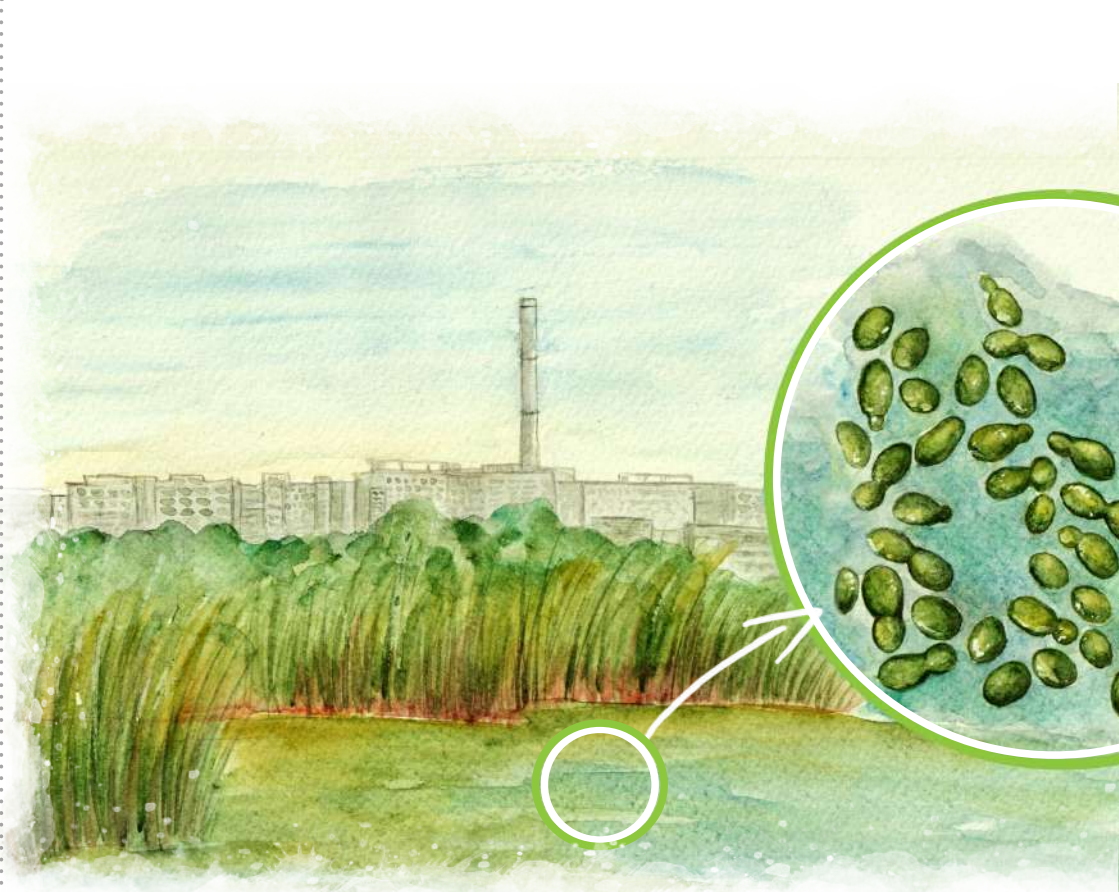
Plante superioare, adică: așa micuțe cum sunt, au și ele organe cu diverse funcții: respirație, înmulțire, hrană. Precum omul, dar la o scară mult mai mică.

Ei, această interesantă plăntuță este iubitoare de ape nu foarte adânci, liniștite și neapărat nepolluate. Este hrană bună pentru păsări, pești și chiar pentru om. În Asia, oamenii își asigură doza necesară de proteine consumând și *Wolffia*.

Fiind foarte ușor de cultivat și având un aport mare de nutrienți, nu este exclus ca peste câțiva ani să se regăsească și la micul tău dejun. Sau poate chiar la cină.

Deși măsoară doar câțiva milimetri, *Wolffia* mai face ceva de-a dreptul remarcabil: produce oxigen! Frunzulițele ei minuscule captează neîncetat lumina solară și o transformă în hrană, oferind la schimb oxigen, elementul de bază al vieții umane.

Ei, acum că ai înțeles cât de importantă este o plăntuță atât de mică, ai înțeles probabil și faptul că fiecare făptură de pe fața Pământului este importantă la ea în "comunitate".

În Parcul Natural Văcărești o puteți vedea în bălțile mici.

Notițele mele:

Cea mai mică plantă cu flori din ... lume?

Otrăţel de baltă

Utricularia vulgaris

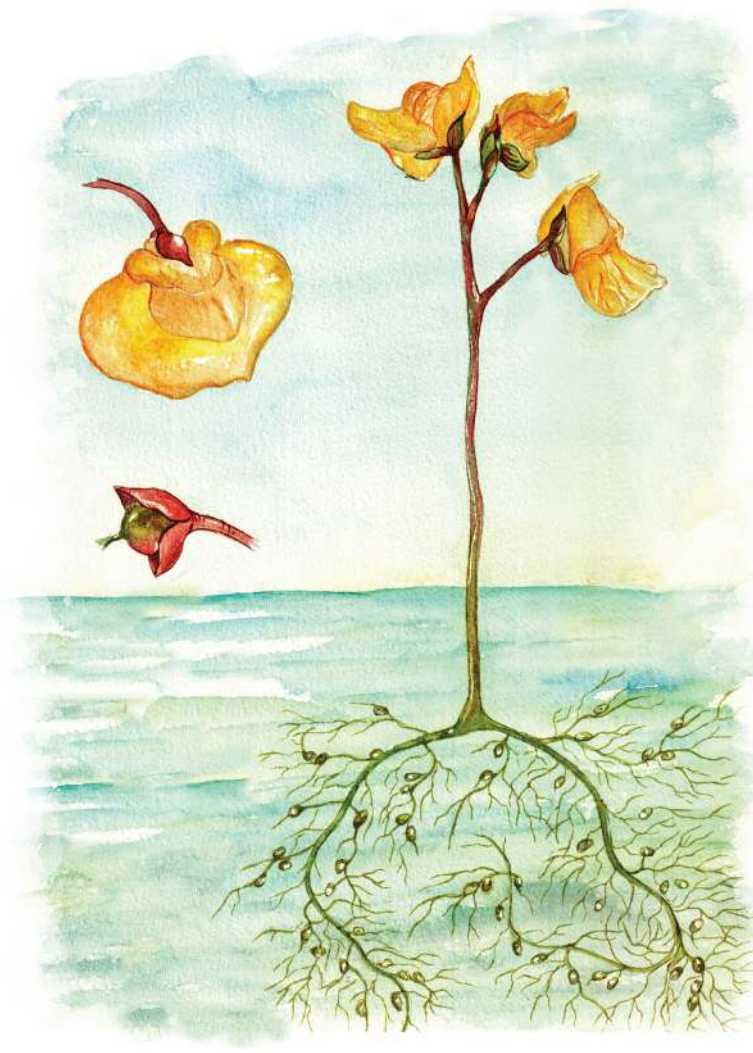
Diversitatea lumii plantelor ascunde multe secrete interesante. Probabil că ai auzit despre plantele care, deşi nu au dinţi, sunt capabile să mănânce mici fiinţe nevertebrate: de regulă insecte sau crustacei.

În Văcăreşti, o specie deosebită este planta carnivoră, otrăţel de baltă. Deşi frunzuliţele verzi îi produc hrană prin fotosinteză, a fost dotată cu un sistem digestiv care îi permite să se hrănească şi cu micile vieţuitoare din apă.

După cum aţi dedus deja, otrăţelul este o plantă acvatică plutitoare. Cea mai mare parte a corpului său se află în apă, iar la suprafaţă îi rămâne tulpina, cu frunzele ahtiate după lumina soarelui şi floarea delicată de un galben strălucitor care atrage polenizatorii.

Săculeţii mici, aflaţi pe partea subacvatică a plantei, acţionează ca nişte pompiţe. Atunci când sesizează mişcări fine, căpăcelele săculeţilor-capcană se deschid şi trag înăuntru apa cu micile fiinţe. Precum saliva omului, otrăţelul are propriul lichid digestiv care îl ajută să absoarbă nutrienţii prăzii tocmai capturate.

Trăieşte în apă dulce, în lacuri nu foarte adânci şi nepolate. Înfloareşte la începutul verii şi poate fi admirată timp de câteva săptămâni bune pe suprafaţa lacurilor, unde formează nişte lanuri plutitoare pe care este imposibil să nu le remarci.

Notiţele mele:

Unul dintre felurile ei favorite sunt chiar larvele de ţânţari.

Putem spune că datorită acestei plante, mai puţini ţânţari ne ciupesc pe timpul verii.

Salcia

Salix alba

Dintre speciile de arbori specifice zonelor umede, în Parcul Natural Văcărești cresc două specii de salcie: salcia albă (*Salix alba*) și salcia plesnitoare (*Salix fragilis*) și două specii de plop: plopul alb (*Populus alba*) și plopul negru (*Populus nigra*).

La salcia albă, scoarța este netedă cenușiu-verzuie la tinerețe, mai târziu cu crăpături brun-cenușii adânci, orientate de-a lungul tulpinii.

Salcia albă are frunzele tinere păroase pe ambele fețe. Mai târziu perii se păstrează doar pe partea inferioară, în timp ce salcia plesnitoare are frunzele glabre (lipsite de peri).

Frunzele au formă de lance, lungi de până la 15 cm, cu zimți mărunți pe margini și ascuțite la vârf.

muguri de zălog

În Parcul Natural Văcărești poate fi văzută în apropierea lacurilor și la baza digului care înconjoară parcul.

Notițele mele:

Trăiește 80-100 ani.

Plopul alb

Populus alba

Plopul alb este una dintre speciile reprezentative pentru vegetația zonelor umede.

Pădurile din zonele umede sunt printre cele mai sensibile habitate forestiere, cele mai multe fiind defrișate și înlocuite cu diguri, construcții, culturi agricole etc. Beneficiile aduse de aceste păduri sunt multe, de la consolidarea malurilor și împiedicarea eroziunii acestora și până la faptul că ele constituie rezervoare de biodiversitate în care trăiesc zeci de specii de păsări, reptile, plante etc.

Plopul alb se poate recunoaște ușor prin faptul că are scoarța alb-verzuie, netedă. Cu timpul apar crăpături adânci și negricioase.

Frunzele au codița lungă, formă ovată până la rotund-ovată. Partea superioară a frunzelor are o culoare mai închisă decât cea inferioară, care este alburie datorită faptului că este acoperită de perișori.

În Parcul Natural Văcărești poate fi văzut în zonele împădurite de-a lungul potecilor din zona de nord-vest.

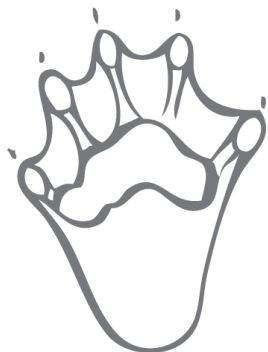
Notițele mele:

Plopul alb este folosit de multe păsări pentru amplasarea cuiburilor în siguranță la înălțime, de exemplu șoimi și granguri.

Am găsit o urmă... Ce este?

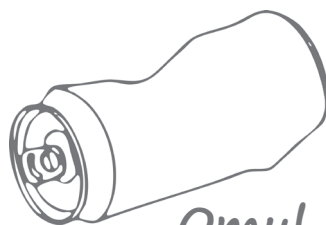
Vidra

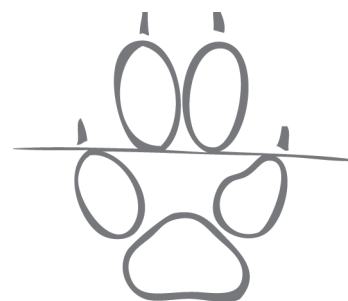
Ariciul

Bizamul

Omul

Vulpea

linia degetelor exterioare
nu întretaie linia
degetelor din mijloc

Câinele

linia degetelor exterioare
taie linia degetelor din
mijloc

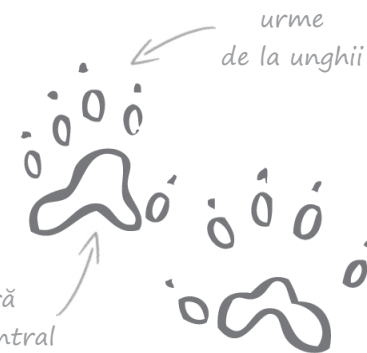
Pisica
domestică

fără urme
de la unghii
(ghearele se retrag
în pernutele
pufoase)

prezența unui
lob central

Nevăstuica

fără
lob central

urme
de la unghii

Am găsit o pană.. A cui este?

Rața mare

Coțofana

Grangur

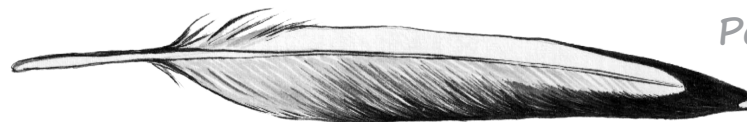
Sticlete

Cinteza
de iarna

Pescărușul cu picioare
galbene

Pescărușul
râzător

Sfrâncioc
roșiatic

Cuc

Cuc

Șoimul
rândunelelor

Natură la ușa ta!

Parcul Natural Văcărești este cel mai mare spațiu verde compact al capitalei.

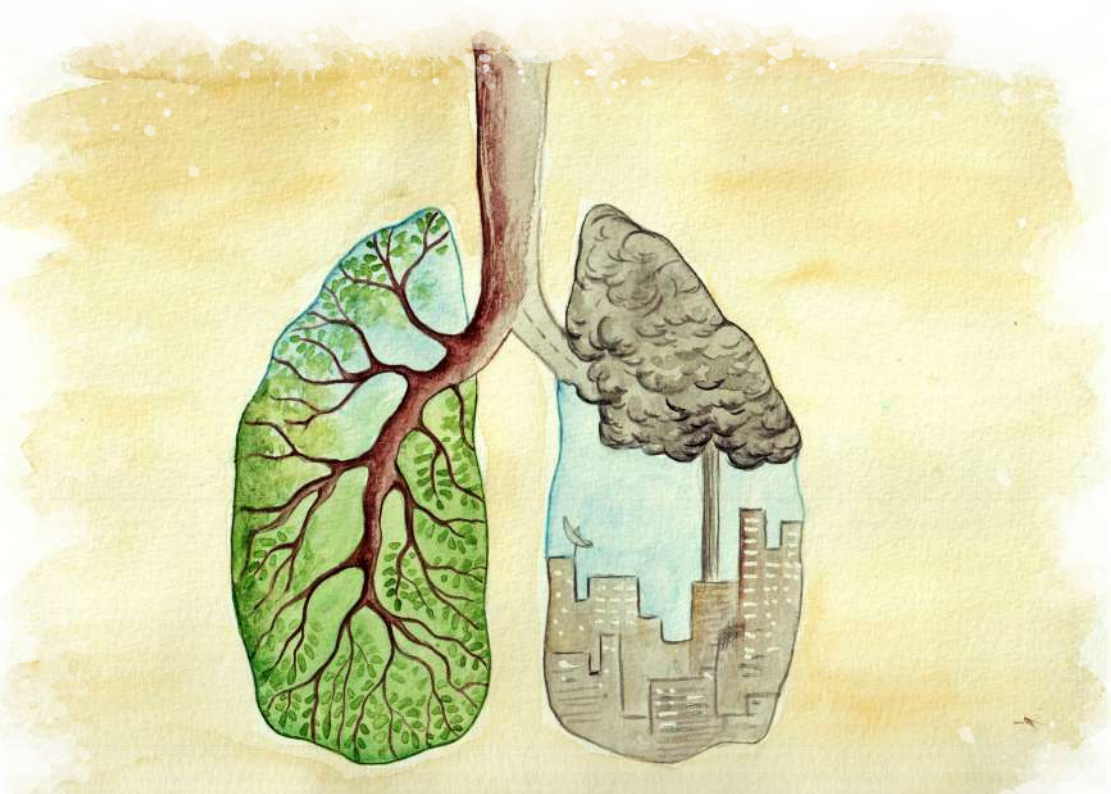
Dacă-l privim dintr-un avion care nu zboară foarte sus, culorile verde și albastru predomină. Putem număra câteva mii de arbori, în special sălcii și întinderi largi de stufărișuri, pajiști alcătuite din ierburi, tufișuri sau zone cu beton, unde odinioară erau organizate activități economice. Tot acest mozaic impresionant de culori și esențe oferă multe servicii și beneficii comunității locale și orașului.

Cel mai apreciat beneficiu pe care, în special vecinii, îl primesc nemijlocit, este recreerea. Parcul oferă spațiu de recreere pentru miile de vecini care locuiesc în preajma sa.

Ei au la dispoziție alei pietruite sau sălbatice pentru plimbări mai lungi sau mai scurte, timp în care pot uita pentru scurt timp de zgomotul orașului și pot asculta cântecul păsărilor, foșnetul naturii sau cântecul vântului. Recreerea este ceva de care, într-un oraș aglomerat și înghesuit precum Bucureștiul, cu toții avem nevoie.

Arborii parcului (peste 5000) fixează poluanții din aer și oferă oxigen, îmbogățind aerul prin procesul de fotosinteză. Parcul Văcărești este un adevărat plămân al cartierului și, alături de celelalte parcuri ale orașului, un filtru gigantic pentru atmosfera îmbăxită a orașului.

Situat în mijlocul a 15% din populația României, parcul este o adevărată școală dedicată naturii. Funcția educativă și de informare reprezintă, probabil, cel mai valoros serviciu oferit de parc.

Temă

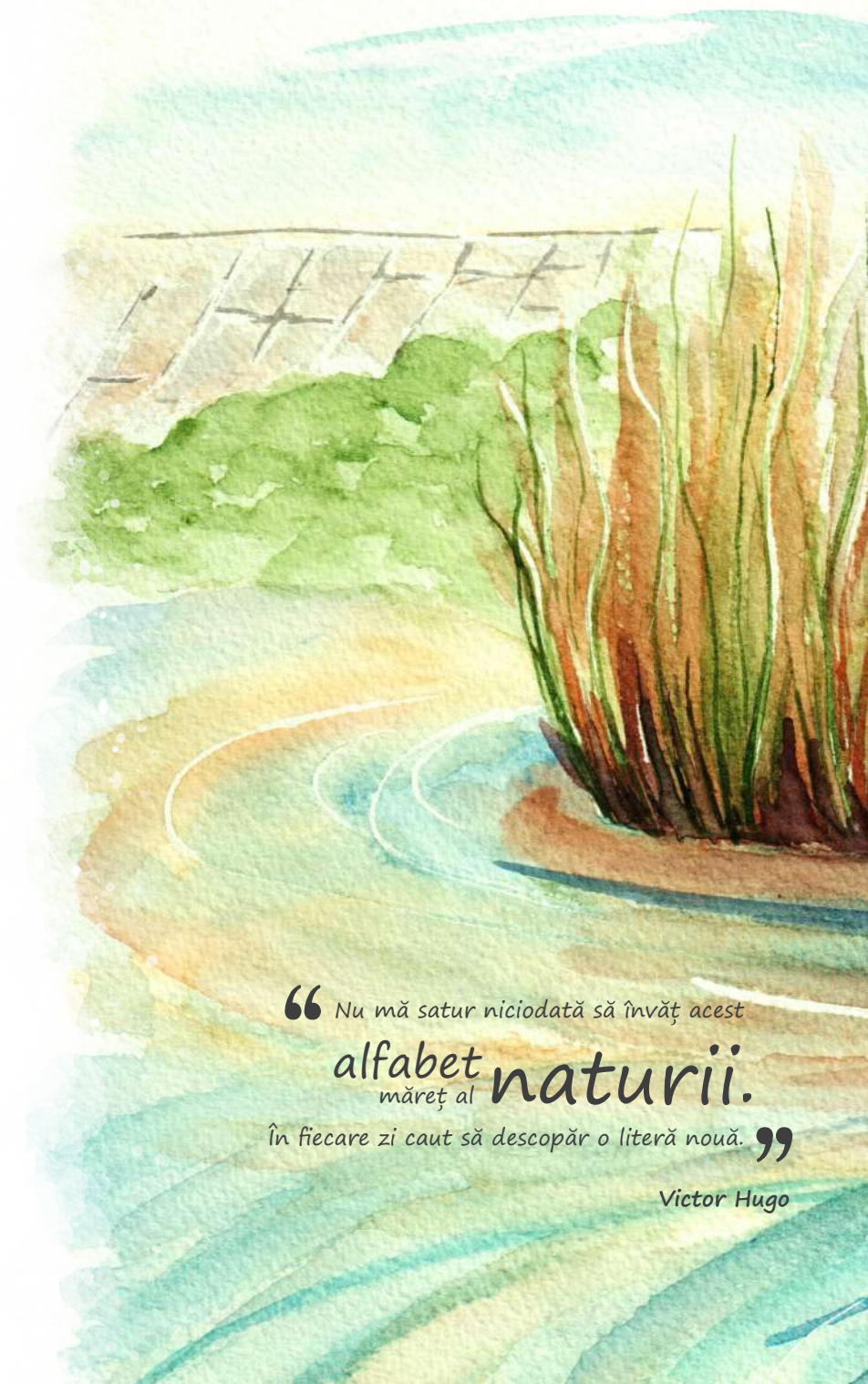
Notează unul dintre serviciile pe care le oferă parcul și descrie cum beneficiezi tu de el.

Notițele mele:

Notițele mele:

Notițele mele:

“ Nu mă satur niciodată să învăț acest

alfabet
măreț al naturii.

În fiecare zi caut să descopăr o literă nouă. ”

Victor Hugo

Acest mic ghid ilustrat se dorește a fi o invitație deschisă spre explorarea naturii, sub toate formele ei.

Vă așteptăm cu drag să aflați, să cercetați, să vedeți, să ascultați, să pipăiți, să investigați, să puneți întrebări și să va folosiți toată curiozitatea pentru a descoperi micile taine ascunse din natura care este mereu în jurul nostru.